

EGY AZ ISTEN

Unitárius Közlöny

KOLOZSVÁR, 1888–1948/1990. • 25. (85.) ÉVF. • 3. SZÁM • 2015. MÁRCIUS • ÁRA: 2,50 LEJ

Fotó: Czire Alpár

Életvezetés

• A böjti időszak lelkiismeret-vizsgálatra alkalmas idején Gedeon élettanulságai hasznos forrásul szolgálhatnak. Gedeont Isten választotta ki a feladat végzésére. (Kérem, olvassák e jegyzethez a Bírák könyve 6. és 7. fejezetét.)

Az Úr veled van! – hallja Gedeon az ígéretet, de kételkedik benne. Többször is próbára teszi Istent, mert képtelen elhinni azt, hogy épp vele törődik. Isten minden alkalommal megmutatja az Ő türelmes arcát. Ezután Gedeonnak egy egész hadinéből

segít kiválasztani azt a háromszázat, akikkel többszörös túlerőt kell legyőzni. Megvalósításához Isten életvezetési útmutatást ad. Amikor Gedeon megijed a feladattól, Isten elküldi az ellenség táborába. Ott egy ellenséges katonájából hallja, hogy milyen nagyra tartják őt és nemzetét. Ebből bátorságot merít, és győz.

Isten türelmes, vezet és figyel ránk. Ezekkel a gedeoni hitélményekkel kívánok mindenkinek szép és áldott ünnepet.

DEMETER SÁNDOR LÓRÁND

A tartalomból:

Könnyű neked!

3

Szabadságvágy

8

Húsz év jó szolgálat

10

Erdélyi teológusok Angliában

12

Vezetőképzés Székelyudvarhelyen

18

2015 az ODFIE éve

21

„Hagyd az Úrra utadat, bízzál benne, mert ő munkálkodik.” (Zsolt 37,5)

• **Február 6–7. között** tartották meg a **Csendes napokat** a Protestáns Teológiai Intézet Unitárius Karán. Az előadássorozatot Gyerő Dávid főjegyző, kolozsi lelkész bibliamagyarázata nyitotta. Ezt követően Kászoni József püspöki helynök, budapesti lelkész beszélt életútjáról és lelkési szolgálatának tapasztalatairól. Délután Gyerő Dávid *A szolgálat sokszínűsége – egyházi, egyházközségi és nemzetközi szinten* címmel tartott előadást, amit megbeszélés követett. A szombati program Kászoni József püspöki helynök bibliamagyarázatával vette kezdetét. Ezek után Farkas Emőd főgondnok *Az Unitárius Egyház jövője – főgondnoki jövőkép* című előadása következett, majd dr. Bodó Sára a gyászolók lelkigondozásáról tartott előadást. A Csendes napokat közös istentisztelet zárta, melyen Vagyasné Boldizsár Beáta evangélikus lelkész mondott egyházi beszédet.

• **Február 7-én a Székelyudvarhelyi Egyházközségben** került sor az idei első **gondnok-presbiteri értekezletre**. A Homoródkarácsonyfalván tartott értekezleten két előadás hangzott el. Gyerő Dávid főjegyző az „egyházas világiak egyházának” új együttműködő vízióját és a hozzávezető utat mutatta be, kiemelt figyelemmel az egyházközségi tisztviselők és keblitanácsosok feladataira és az önkéntesség kultúrájának erősítésére. Dr. Czire Szabolcs teológiai tanár motivációs és öntudat-erősítő előadást tartott. Az értekezletet Boros János főgondnok, Simó Sándor esperes és Dombi Gyula felügyelőgondnokok vezették.

• **A Kolozs-Tordai Egyházközségben február 14-én** került sor a gondnok-presbiteri találkozóra Kövenden. Székely Miklós helyi lelkész áhítata után Pálfi János Árpád felügyelőgondnok nyitotta meg az értekezletet. Farkas Emőd főgondnok az Egyházi Főhatóság köszöntését tolmácsolta. Gyerő Dávid főjegyző és dr. Czire Szabolcs teológiai tanár előadásai után Dimény

József esperes irányítása alatt egyházközségi beszámolók hangzottak el a fontosabb újdonságokról. Az értekezletet Solymosi János felügyelő gondnok összefoglalója zárta.

• **Összehangoló** címmel **február 20-án Székelykeresztúron** került sor arra a szakmai műhelyre, amelynek célja az elmúlt időszakban megvalósult egyházi házasságfelkészítő programok összegzése, kiértékelése volt. Az unitárius lelkészek és más, segítő foglalkozású szakemberek által vezetett csoportfoglalkozások rendjén összegyűlt tapasztalatok jó alapot szolgáltattak a korábban életre hívott program továbbfejlesztésére, tartalmi bővítésére. Ennek megfelelően idén várhatóan újabb helyszínek fognak bekapcsolódni a programba.

A tavasz folyamán egyházszerte induló házassági felkészítő alkalmakra továbbra is olyan fiatalok jelentkezését várják, akik a közeljövőben terveznek házasságot kötni, és nem csak az esküvőre, de a közös életre is szeretnének felkészülni.

• **Február 22-én** került megszerzésre az **Együtt Isten völgyében istentisztelet- és előadássorozat** újabb alkalma **az alsófelső-szentmihályi unitárius templomban**. Az istentisztelet alkalmával Bodor Rozália Piroska tordatúri lelkész mondott imát, Fekete Béla bágyoni lelkész prédikált. Istentisztelet után a Balázs Ferenc Népfőiskola meghívott előadója, Keszeg Vilmos néprajzkutató, egyetemi tanár tartott előadást *Kié az Aranyos-vidéki hagyomány: az elődeinké? a miénk? az utódainké?* címmel. A rendezvényt a lakiteleki Népfőiskola Alapítvány támogatta.

• **Február 28-án** ünnepélyes keretek között beiktatták a Datki Unitárius Egyházközség lelkési állásába Major Lászlót. A lelkészbeiktató beszédet Bálint Benczédi Ferenc püspök tartotta, a beiktatást Török István esperes végezte.

• **2015. február 28-án** Bukarestben az Ortodox Egyház Patriarchátusának épületében 13 felekezet képviselője vett részt a Romániai Vallási Felekezetek Konzultatív Tanácsa ülésén, melynek fő napirendi pontját az Alkotmánybíróság vallásoktatással kapcsolatos döntése képezte.

A házigazda, Daniel pátriárka köszöntője után Ioan Robu bukaresti római katolikus érsek vezette a többórás ülést, melynek során a jelenlevőknek sikerült közös megállapodással és egyhangúlag elfogadni egy törvénymódosítási javaslatot Románia Parlamentjéhez, valamint egy szándéknyilatkozatot az iskolai vallásoktatás fontosságáról.

A Konzultatív Tanács ülésén egyházunkat Bálint Benczédi Ferenc püspök megbízásából Andrási Benedek oktatásügyi előadó-tanácsos képviselte.

• **Február 28-án a Budapesti Unitárius Egyházközség** Nagy Ignác utcai gyülekezeti termében tartották a Magyar Unitárius Egyház Magyarországi Egyházkerülete **gondnok-presbiteri értekezletét**.

Az egybegyűlteket dr. Barabássy Sándor egyházkerületi felügyelőgondnok köszöntötte, majd Koppándi Botond kolozsvári teológia tanár *Az egyházi élet minden napjai*, Furu Árpád építészeti tanácsadó *A magyar unitáriusok épített öröksége, műemlékeinek védelme* és dr. Barabássy Sándor *Magyarországi egyházkerületek rövid történetének megírása a 450. évfordulóra megjelenő könyvben* címmel tartott előadást. Az értekezletet kerekasztal-beszélgetés zárta.

• **Unitárius műsorok a Duna Televízióban:**

Március 15., 12.00: Istentisztelet, Bágyon
Március 22., 11.30: Unitárius magazin
Március 29., 11.16: Unitárius ifjúsági műsor
Május 24., 11.08: Unitárius ifjúsági műsor

LÉLEKFONAL

Könnyű neked!

MAJOR
LÁSZLÓ

Folytatjuk rovatunkat, melyben a 2014 decemberében tartott székelyudvarhelyi zsinaton felszentelt 12 lelkészt kérjük fel arra, hogy ossza meg gondolatait arról a bibliai versről, mely hivatását meghatározza.

Könnyű neked, pap vagy, csak vasárnap prédikálsz egyet, aztán egész héten semmi gondod, dolgod – fogalmazták meg számtalanszor a barátok viccesen. A gyülekezetben is időnként, amolyan poénként, felröpítették e nép ajkán megfogalmazódott örök igazságnak vélt gondolatot. És mivel baráti volt a hangulat, nevetünk. Szinte beleegyezőleg mosolyogtam, időnként válaszoltam, hogy bizony lehet, hogy neked is könnyű, csak nem tudatosul bened. Ám érdemben nem volt tétje a témát kibeszélni.

Mitől könnyű?

Igen! Bizony! A papnak könnyű! Bevallom, így érzem. És gyönyörűsége. De azt is hiszem, ha szenvedélyes focista, vagy autószerelő lennék, akkor azt mondanám, hogy igen, az a könnyű. Csak felhúzod a focicipőt, és rohangálsz a labda előtt meg mögött. És mi sem könnyebb annál, hogy kicserélsz egy meghibásodott alkatrészt. Ha szereted, csupa játék az egész.

Könnyű és gyönyörűsége, mint a nyári hajnal, friss és üde, mint a napfelkelte, amely magával ragad, és nem tudsz betelni a látvánnyal, szíved megtelik fényvel, örömmel. Egyszerűen elbűvöl, ahogyan érzed, hogy beléd hatol, és átjár a frissesség, az ébredés lehelle, az öntudatra ébredés, hogy igen, érdemes hajnalban keln, ahhoz, hogy megéld ezt az áldott isteni simogatást. Persze erről az érzésről feleslegesen áradozol annak, aki a déli harangszó hallatán átfordul a másik oldalára, és

még megtoldja egy félórával a „reggeli” ébredést.

Lehet áradozni az élet könnyűségéről, gyönyörűségéről annak, akit semmi sem bűvöl el? Aki naponta elsétálsz értékes emberek mellett, kik Jézus követőiként értelmes, istenországát építő életet élnek, miközben folyamatosan a megbántott, a „más a hibás” szindrómában szenvedsz, s nehezedre esik elviselni, hogy mások könnyedséggel teszik a dolgukat?

„Mert az én igám gyönyörűsége, és az én terhem könnyű” (Mt 11,30)

Meghívottként vehetnél részt minden egyes El Clásicón, de mit ér, ha te nem szereted a labdarúgást, és szenvedsz, amíg körülötted több tízezer ember úgy érzi, az élet gyönyörűsége, és a lét könnyűvé válik, amikor a gól örömmámorától ittasulva őrzöng a tömeg. Mily gyönyörűsége gyermeki érdeklődéssel elemeire bontani egy autót, és mekkora elégtétel, újra összerakni, kijavítani a hibát, újra biztonságossá, élvezhetővé tenni az utazást. De mindez mit sem ér, ha úgy érzed, hogy az autó csak egy roncsalmaz, és fogalmad sincs (s nem is szeretnéd, hogy legyen), miért és hogyan működik.

Elbűvölten cselekedni

Könnyű és gyönyörűsége az élet annak, aki úgy érzi: jó példát követ, jó úton halad.

Az élet széppé válik, amikor felismered, megismered a gondviselő Istent és azt a tanítót, aki felforgatta a világot, aki érthetővé tette sokak számára az őszinte emberi cselekvést, az odaadó, önzetlen emberi jóságot. Ehhez próbálok és szeretném igazítani mindennapi cselekedeteimben magam. Ahhoz a lelkülethez, amely tudja, hogy nincs olyan gondolat, hogy „én elhatározom, és saját erőmből meg is csinálom”, és olyan sem, hogy

„nem vagyok képes rá”, mert mindent Isten kaleidoszkópján át kívánok látni. Ennek a lelkületnek nincs köze a szigorú, külsőséges és aprólékos erkölcsi szabályok kicsinyes, aprólékos, aggályoskodó betartására irányuló törekvéshez, és nincs köze a hősiességhez. Nincs olyan, hogy csak én tudom megtenni, hogy én vagyok a leghozzáértőbb, és én vagyok a világ megmentője.

Számomra a jézusi magatartás a meghódítandó hegycsúcs, amely magatartásnak a gyökere, mozgatórugója az öröm. Az az öröm, amelyet a szántóföldben talált kincs és az igazgyöngy példázata félreérthetetlenül mutat: a kincset, illetve különösen értékes gyöngyöt megtaláló ember örömeiben adja el mindenét, hogy megszerezhesse a kincset, illetve a gyöngyöt. Semmiféle erőlködés, semmiféle kinos-aggályos parancskövetés. Ez az ember nem hősiiesen, hanem elbű-

völten cselekszik. Erről beszél Jézus Máté evangéliumában: „Mert az én igám gyönyörűsége, és az én terhem könnyű.” (Mt 11,30)

Teljes odaadással tudom elfogadni Jézus emberségét, ahogyan azt mondja magáról, hogy ő olyan tóramagyarázó, akinek igája emberbarátabb a farizeusok és írástudók tanításánál. A Tóra az ő értelmezésében nem teher, hanem könnyű iga: a Máté evangéliumának Jézusa üdvösségre hívó szavá-

ban elhatárolja magát a farizeusoktól és írástudóktól: „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek. Vegyétek magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy szelíd vagyok, és alázatos szívű, és megnyugvást találtok lelketeknek.” „Mert az én igám gyönyörűsége, és az én terhem könnyű.” (Mt 11,28–30)

Hadd bűvöljön el az isteni gondviselés, az atyai szeretet, hogy én

is mindazt örömmel, könnyen és gyönyörűséggel tudjam tolmácsolni a világ felé.

Ebben hiszek, és adja Isten, hogy legyen könnyű papnak lenni, és legyen könnyű kedves Olvasó diáknak, tanárnak, kétkezi munkásnak, hivatalnoknak, szülőnek, nagyszülőnek, nyugdíjasnak lenni! Legyen könnyű Istenre találni, és az ő törvénye szerint: legyen könnyű a másik emberhez közeledni, őt átölelni!

Miklósi-Vári Katinka emlékére (1972–2010)

„Amikor bánatos vagy, tekints még egyszer szívedbe, és meglátod, hogy igazából azért sírsz, amiben azelőtt örömet lelted.” (Kahlil Gibran)

Öt év.

Mindössze ennyi ideig ismerhettem Katinkát. S mára ugyan csak ennyi ideje hiányzik.

Most, amikor szeretnék megemlékezni Róla, újraolvasom élete utolsó hónapjaiban váltott leveleinket. Szívbemarkoló őszinteség, konok kitartás, józan mérlegelés, szeretetteljes ragaszkodás, féltő kímélet. Csupa olyasmi, ami annyira jellemezte Őt.

Katinkával élete legszebb, s egyben legküzdelmesebb éveiben találkoztam. Ereje s öröme teljében léptem be az életébe. Két aprócska gyermek Édesanyjaként éppen Siménfalván töltötte gyermeknevelési szabadságát családjával, amikor az élet úgy hozta, hogy Debrecenben szállásra volt szükségem. Ő gondolkodás nélkül, ismeretlenül engedett be a parókiára, csak annyit üzent: *Érezd otthon magad, majd mi is érkezünk estére.* Egyikünk sem gondolta akkor, mennyire otthonra lelek náluk. Visszatérő vendégből családtaggá avanszáltam, s míg alvással egyre kevesebb, beszélgetéssel egyre több esti órát töltöttünk együtt.

Bár sok szempontból különbözőek voltunk, vagy talán éppen ezért, jól megértettük egymást. Közösek voltak a szórványlétből fakadó feladataink, azonos volt szülőföldünkhöz való ragaszkodásunk, hasonlóak egyházi elképzeléseink. Műveltsége, tájékozottsága, em-

berismerete lenyűgözött. Nyitottsága, kíváncsisága új dolgokra ösztönzött. Azokon az estéken támogattuk, inspiráltuk egymást, terveztük a közeli s távoli jövőt. Közös terveink egy része sosem válhatott valóra.

Katinka nagyon szeretett élni. Szerette az ízeket, az illatokat, a színeket. Szerette a zenét, a verset. Szerette az embereket, a természetet. Szerette Istent.

Így volt ez akkor is, amikor az élet olyan magától értetődően járt neki, de később is, amikor végzetes testi betegsége felütötte fejét, s immár keményen küzdenie kellett az életért.

Gyógyulásáért való küzdelme mindent felülírt. Bár küzdelmében

sokan álltunk mellette, azt végső soron magának kellett megvívnia. Katinka ebben is konokul helyt állt. Amikor számára világossá vált a halál közelsége, minden erejét felülmúlva szembenézett a valósággal, s lehetőséget adott szeretteinek a felkészülésre, az elbúcsúzásra, mert tudta, csak így védheti meg őket. Ő pedig napról napra egyre hosszabb időt töltött Istenével, míg nem 2010 tavaszának első napján végérvényesen visszatért Hozzá.

Bár közös időnk felét, mintegy két és fél évet több ezer km-es távolságban töltöttük, szoros kapcsolatunk mindvégig megmaradt. A virtuális tér nyújtotta lehetőséget kihasználva gyakran „kávézunk” együtt reggelente, s az éjszakai beszélgetések sem maradtak el. Volt ezekben nevetés és sírás, bizonyosság és kételkedés, bátorítás és csüggedés – mindkét oldalon.

Utolsó beszélgetéseink egyikén Katinka nehéz kérésekkel fordult hozzám. Az egyik így hangzott: *Azt szeretném, ha Nagyapám mellé, Martonosba temetnétek, ott lennék a legkevésbé outsider (kívülálló – szerk.).*

Kéréseit teljesítettük, teljesítettem. Hiszem, hogy azon a hideg tavaszon nem csak teste, de lelke is otthonra lelt. Az elvesztése nyomán keletkezett űr azonban sokunkban máig betöltetlen maradt.

Nyugodj békében, Katinka!

LAKATOS ADÉL CSILLA

Áhítat a vallási sokszínűség jegyében

BÁLINT RÓBERT ZOLTÁN

A János Zsigmond Unitárius Kollégium az év első két hónapjában rendhagyó áhítatokat szervezett a vallási sokszínűség jegyében. Az ún. précesekre a Kolozsváron tevékenykedő különböző keresztény felekezetek képviselőit invitálta meg Solymosi Zsolt aligazgató-vallásstanár. A hétfő koradélutáni alkalmakon a megszokottól az ismeretlenig, az öltönytől a gazdagon hímzett miseruháig, a gitáron kísért ifjúsági daltól a félszáz fiatal által énekelt egyházi kórusműig minden meg tapasztalható, látható és hallható volt. A katoliktól a protestánsig, a neoprotestánsztól a görögkeletiig minden felekezet képviseltette magát, s még a nyelvi, nemzeti határokat is sikerült átlépni azzal, hogy a kolozsvári ortodox szeminárium tanárai és diákjai igent mondtak a meghívásra.

• Az iskola folyosóin járóknak-kelőknek már a tavaly feltűnhetett a Dávid Ferenc imaterem előtt a hétfő 2 órai diáksűrűség. A beavatatlanok kóruspróbára „gyanakodtak”. Solymosi Zsolt azonban felvilágosított: egy 21 éves gyakorlatot változtattak meg. A teológiai hallgatókkal közösen tartott péntek reggeli áhítat időpontját hétfő délre tették át.

– Egyrészt a déli óra egy megfelelőbb időpontnak tűnt. Nem az van, hogy a gyermeknek fel kell kelnie korán, és be kell szaladnia imádságra. Másrészt hétfőre tettük át, így imádsággal kezdetjük a hetet. Ez jó kezdeményezésnek bizonyult. Néhány liturgiai elemmel is gazdagítottuk az áhítatot – avat be az aligazgató. – Mindig van egy bevezető és egy záró dal, amit általában diákok vagy vendégzenészek hoznak el ajándékba. A hónapoknak van egy-egy témája, ezek köré szerveződnek az áhítatok. Így volt pl. szeptemberben az újrakezdés, novemberben pedig a befogadás a téma. Ez utóbbi alkalomra sikerült elhívni a kolozsvári hallássérülteket tanító iskola jelbeszédkórusát, ami nagyon nagy hatással volt a gyermekekre.

Januártól az áhítatok a vallási sokszínűség jegyében szerveződtek. A cél az volt, hogy felmutassuk azt a vallási sokszínűséget, ami Erdélyre jellemző, azáltal, hogy hétfőről hétfőre más-más felekezetet hívok meg, rájuk bízom a liturgia bevezetését, a kezdő és záródal kiválasztását, az olvasmányt pedig az illető felekezethez tartozó egyik diákunk írja meg és olvassa fel.

Más hét, más felekezet

A sorozat unitárius szertartással nyitott január 13-án, a vallásszabadság napján. Kovács Sándor teológiai tanár áhítata, John Lennon *Imagine* című dala, Márkó Abigél diák jelen történéseiből ihletett gondolatai a másságról, az ember által emelt érthetetlen korlátok levetkezésének vágyát fogalmazták meg. Január 19-én a római katolikus egyházat Takó István egyetemi lelkész, plébános képviselte. Vele érkezett a Báthory István Elméleti Líceum Potyó István karnagy által vezetett kórusának egy része. Január 26-án a kolozsvári Ortodox Teológiai Szeminárium pap-tanárai

és kórusa jelentek meg. Február 9-én a magyar lutheránus felekezet képviselői Fehér Attila lelkész-főtanácsos vezetésével Luther Márton *Matutinum*-ját (reggeli dicséret) osztották meg a líceum diákjaival. Február 16-án a református felekezetet Török-Csingó Adorján mezőkeszűi református lelkész képviselte. Vele együtt érkezett a Kolozsvári Református Kollégium kórusa dr. Székely Árpád igazgató-karnagy vezényletével. Végül 23-án Raina Ottó tordai baptista lelképásztor vezette az áhítatot, a zenei szolgálatot pedig egy lelkes tordai és JZSUK-s fiatal csapat vállalta.

Mindegyik felekezet örömmel vette a meghívást, és lelkesen vállalta, hogy előkészíti az áhítatot.

– Azt is figyelembe kell venni, hogy egy hétfő délről van szó, amikor azért nem könnyű a szolgálatvégző lelkész mellé találni olyan embereket, akik a zenei részt, vagy a liturgiai részt kiegészíthetik. És ennek ellenére katolikus egyetemi lelkészbarátomnak sikerült elhoznia a Báthory kórusának egy részét, az evangélikusok teológiai hallgatókat hívtak, az ortodox líceum egy teljes lelkészi csoporttal érkezett, öt lelkész és az ötven tagú kórus, akit a karnagy vezetett. A református kollégium kórusa szintén jelen volt, legutóbb pedig a baptista fiatalok szolgáltak. Úgy érzem, mind megértették a lényegét, hogy egy szeletet kell megmutatniuk felekezetük vallási gyakorlatából. Jó érzés volt együtt imádkozni velük. Egy picit még a hagyományos ökumenikus imahetekén is túlmutattak ezek az alkalmak, mert általában nem sikerül kiteljesednie ezeknek az apró árnyalatoknak, hiszen a vendéglelkészek a megszokott liturgia szerint prédikálnak.

Vallok vallásomról

Az áhítatok egyik fontos elemét képezte a diákok által megírt és felolvasott, akár hitvallásnak is nevezhető olvasmány. A Kollégium diákseregének egyik jellemzője a vallási sokszínűség, így nem okozott különösebb gondot a minden héten más felekezet mellé megtalálni az adott felekezet diákját, aki felkérésre az adott témában, illetve saját felekezetéről, esetleg önön hitvallásáról fogalmazott meg gondolatokat. Volt olyan diák is, aki felkérés nélkül, önként jelentkezett.

– Az első személy, akit felkértem, el is készítette írásban. Az unitárius diák a vallási tolerancia napján egy nagyon merész és nagyon átfogó olvasmány írt. Ez olyanra sikeres volt, hogy lefordítottuk angol nyelvre is, hogy a világ más tájain élő unitárius testvéreinkkel is megoszthassuk. De mindenki más, aki beszélt, nagyon hiteles volt. Különösen az tetszett, hogy minden egyes olvasmányban, ami elhangzott, valahol megjelent az unitárius világszemlélet is, olyan szempontból, hogy mindenhol elmondják, valamelyik sorában a szövegnek, hogy felekezet nélkül való tekintettel keresik az Istent bizonyos szférákban, bizonyos életszakaszban, és azt is megtanulták, megtanulják, hogy fontos elfogadni a többieket, a más felekezetűeket.

Evangélikus diák csak a tavaly végzettek közül került ki, ő azonban vállalta, hogy erre az alkalomra visszatérjen. Ortodox vallású diákja nem lévén az iskolának, Loredana Caia román tanárnő hitéhez kapcsolódó személyes vallomását hallgathatták meg jelenlevők.

– Azért volt rendkívül hatásos és egyedülálló, mert egy rosszindulatú daganatos betegségből épült fel. Csodálatos volt látni azt a méltóságot, ahogy a betegséget viselte. És elmondta nekünk ott, talán először mindenki előtt: a hitének köszönheti, hogy az életében áldás is van, nemcsak tragédia és kínlódás. Ebből tanulni lehetett.

Bizonyára nagy kihívást jelentett a kortársak elé kiállani, gondolatokat megosztani. Márkó Abigél XI-es diák így vall erről: „Az elkészült szöveg nagyon őszinte lett, sőt túl őszinte, meg is ijedtem, hogy társaim mit szólnak majd. Saját kicsi igazságom írtam oda le, lehámoztam az emberekről a számomra fölösleges címkéiket, azokat a címkéket, amiket sokan felhasználnak egymás megbántására. Félttem, remegtem a hangom, lábam. De tudtam, reméltem, hogy olyan emberek között vagyok, akik hasonlóan gondolkodnak, nyitottak, és hogy ők is a kicsi lehámozott gyümölcsöket nézik, nem a héját.”

„Vagány” áhítatok

Solymosi Zsolt úgy látja, hogy a préceseknek jó volt a visszhangja a diákok között. A megváltoztatott formájú, fiatalokra szabott, de ugyanakkor tartalmas áhítatok beváltották a hozzájuk fűzött reményeket. Gyors kérdés után a következő kép alakult ki: A diákok általában jó ötletnek tartották a kezdeményezést, egyesek szerint egyenesen „vagány”, hogy így átalakultak az áhítatok, és hogy ilyen sokszínűek. Volt több olyan diák, aki azért értékelte a lehetőséget, mert saját elhatározásából biztosan nem szakított volna időt arra, hogy saját templomaikban látogassa meg a különböző felekezeteket, így azonban beletekinthet ebbe a sokszínűségbe. Mások azt értékelték, hogy a szolgálatvégzők nyitottak voltak. A zenei sokszínűség, esetenként a profizmus is lenyűgözően hatott, mint ahogy az is, hogy a diáktársak személyes vallomásaikat

hallhatták. Ahogy ilyenkor szokott történni, rangsorolások is születtek: az ortodoxokat a különlegességük miatt kedvelték, vagy épp bizonyos liturgiai elemek miatt kaptak „kosarat”, a baptisták zenéjük és szolgálatuk dinamikájával szereztek jó pontokat, más felekezetek, a katolikus, református, unitárius stb. pedig épp azzal nyújtottak sokat a kebelükből érkező diákoknak, hogy otthonosan érezhették magukat a szertartás alatt. Olyan diák is van, aki a hétfő esti vacsoránál a családdal együtt beszélte végig a délben látottakat, hallottakat. S volt, aki valamelyik világvallás képviselőit is szívesen látná.

Abban szinte mindenki megegyezett, hogy jó volt a sokszínűség felvillantása, és abban is, hogy egymás felekezetének megismerése nagyon fontos ahhoz, hogy az emberben kialakuljon a másság elfogadásának készsége.

A szervezés szempontjából is voltak „legek”. Már eleve kihívás volt az ortodox vallás képviselőjét meghívni egy magyar oktatási intézmény diákjainak áhítatára. Ugyanakkor ezen felekezet hozta a többitől leginkább különböző liturgiai elemeket. A megvalósulást az is akadályozta, hogy a szolgálatvégzésre felkért pap-tanár feletteseitől kellett engedélyt kérjen a szertartás elvégzésére. Utolsó pillanatban érkezett a szűkre szabott igenlő válasz rövid üzenetben: Jövünk. Csak másnap délben derült ki, hogy ez mit jelent...

– Hétfőn két órakor kiálltam az iskola bejárata elé, és amikor balra néztem, megdöbbentő látvány tárult elém. Elöl jöttek a pópák kereszttel, füstölővel, Bibliával, stólabába beöltözve, teljes papi szerelésben. Hátuk mögött az ötven szemináriumi diák. Az utca tele volt járókelőkkel. Gyönyörű volt látni, hogy az emberek megálltak kétoldalt és lehajtották a fejüket, ahogy elvonult ez a sereg. Nem beszélve arról, hogy ez a sereg megállt a Kollégium előtt, és bevonult az unitárius egyház központjába. A szertartás maga gyönyörű volt. Egy Te Deumot adtak elő, és hozzá kell tenni, hogy az ortodoxoknál nincsenek székek a templomban, tehát állni kell, ergo a teljes csapatunk állva nézte végig a Te Deumot. A végén pedig ajándékokat cseréltünk egymással, és az igazgató részéről elhangzott az a mondat, hogy tulajdonképpen a fala-

kat mások építik közénk, és a szeretet nyelvén beszélni tudunk. Ez annyira jól hatott, hogy a Kolozsvári Rádió kapott az alkalmon, és készített egy anyagot erről a közös együttlétről, illetve van egy román–magyar barátság-portál (Fehér hollók – Corbiu albi), amely egy román nyelvű anyagot is közzétett az eseményről, így nyoma marad a román közösségben is.

Az áhítatsorozat március 2-án zárult. Az adventista felekezetet Magó Zsolt Áron lelkipásztor és a Posta-

kert utcai gyülekezet fúvószenekara képviselte. A jövőre nézve Solymosi Zsolt szeretné, ha az Erdélyben található más világvallások tagjai is bemutatkoznának.

Minden találkozásról filmfelvételt készítettek az iskola diákjai, amit megosztottak a Kollégium közösségi oldalán (Facebook). Ugyanitt megtekinthetők az áhítatok alkalmával készült fényképek is, melyekből mostani lapszámunk hátsó borítóján is szemelvénytünk néhányat.

A „szegletkő”

2015. február 13-án utolsó útjára kísértük, s a nagyjaiti temetőben örök nyugalomra helyeztük Bihari Dávid presbitert, aki ifjúkorától élete alkonyáig egyik legbuzgóbb, jóakarató, munkás tagja volt nemcsak a nagyjaiti unitárius gyülekezetnek, hanem az egész faluközösségnek. E rövid írás legyen tisztelgés példamutató élete előtt és halk figyelmeztetés, hogy ilyen „szegletkövekre”, támaszokra a jövőben még inkább szüksége lesz egyházi és nemzeti közösségünknek.

„Zengjete háláéneket az Úrnak...” – idézem a Zsoltárok könyvéből mondanivalóm alap gondolatát. (Zsolt 147,7) Tudjuk, hiszen a mindennapi életben gyakran tapasztaljuk, hogy az idősödő ember értelmi képességei beszűkülnek, és gyakran helytelenül szól vagy cselekszik. Most is felmerül a kérdés: vajon az említett zoltárvers hangoztatása nem-e a korommal és betegséggel járó öregkori leépülésnek tudható be? Hiszen éneket akkor zengünk, hálákat akkor adunk, amikor jól érezzük magunkat, amikor megelégedettség tölt el, amikor boldogok vagyunk!

Hát most, a könnyek, a fájdalmak idején elmondhatjuk-e ezt? Létezhet-e megelégedettség, örömméret, boldogság a szívekben akkor, amikor egy szeretett hitvestárs, édesapa, nagypapa, testvér, rokon, jó barát, s mindezeket túl egy buzgó Jézus-tanítvány, közéleti ember fekszik a sírhalmon? Hát nem éppen a fordítottját kellene-e tennünk? Haragosan kiáltani, talán Istent is szidni, hogy ilyen csapást bocsátott reánk, s Bihari Dávid felebarátunkat elveszítettük?!

Úgy tűnik, így kellene cselekednünk... és én mégis azt mondom: „Zengjete háláéneket az Úrnak...” Vajon van-e itt ennek helye és értelme? Próbálom megmagyarázni. Az idézett zoltárverset nem a jelen pillanatra, hanem az elmúltakra vonatkoztatom.

73 évvel ezelőtt nem volt-e boldog egy székely szülői pár: Gyula bácsi és Julcsi néni, hogy szívük szerelme még inkább kiteljesedett, s egészségesen megszülethetett harmadik gyermekük? Nem voltak-e boldogok akkor, amikor látták erőteljes növekedését, segíthették első lépteit, ajkára ültethették az anyanyelv szavait, iskolába indíthatták, templomba vitték, az élet ezernyi feladatára fokozatosan felkészíthették,

hogy életüknek, s általában az ősök sorsának örököse, továbbvivője legyen?

Nem volt-e boldog egy fiatal lány, amikor megakadt rajta a már erőteljes ifjúlegény szeme, amikor kezét nyújtotta, hogy egy életre társak legyenek, s azt a kicsi fészket, amit családinak mondunk, úgy, ahogy lehet, de szeretetben, egyetértésben összerakhassák, benépesíthessék, ahogy Isten elrendelése, a földi küldetés megkívánja?

Nem voltak-e boldogok a gyermekek, hogy nekik is van apukájuk, aki gondoskodik, hogy meleg otthonuk, élelmük, oltalmuk mindig meglegyen? Nem voltak-e boldogok, hogy sok-sok szomorú esethez hasonlóan, ők nem kerültek árvaságra, mostoha-sorsra, kilátástalan gondba, szolgaságba, hanem mindennap és mindenkor maguk mellett tudhatták a szülők gondoskodását?! Nem voltak-e boldogok testvérek, rokonok, barátok, szomszédok, egyházi közösségek, társadalmi szervezetek, hogy Nagyjaitán van olyan ember is, aki a hívó szóra, de gyakran anélkül is indult, hogy segítséget nyújtson ott, ahol segíteni kell?!

Az öröm *kiteljesedik*, a gond, a bánat, a feladat *megkisebbedik*, ha jóakarató emberek mellénk állnak, szóval és tettel segítenek. A néhai testvérünk nem ilyen ember volt-e? Lakodalom, temetés, házépítés, közmunka ritkán történt közreműködése nélkül, s ha ezeket elgondoljuk, nem a *hála* és a *boldogság* érzése kell, hogy eltöltsön bennünket?

Bizony, bármennyire is fáj a szív, helye van a Biblia felhívásának: „Zengjete háláéneket az Úrnak...”

Köszönjük meg Istennek, hogy Bihari Dávidot adta, 73 éven keresztül megtartotta, köszönjük meg, hogy mindannyiunké lehetett, s örömben, bánatban, munkában, szórakozásban számíthattunk emberségére.

El kell fogadnunk, hogy az örök törvény: porból letél és porrá lesz, egyszer mindenki életében bekövetkezik, de ha az említett zoltárverset emelt fejjel a mi sírhalmonk mellett is elmondhatják valakik, akkor nem egy üres folt, egy szürke semmi marad mögöttünk, hanem minket is továbbéltető szeretet a továbbélők szívében.

Dávid bátyám! Te így éltél. Isten áldjon meg haló poraidban. Pihenj csendesesen. Isten veled, Isten velünk.

KERESZTES SÁNDOR

HITFORRÁS

Szabadságvágy

SZÉKELY KINGA RÉKA

Milyen az a pillanat, amikor az ember bevállalja az életveszélyt? Milyen az a pillanat, amikor az ember szembenéz a halállal?

Szerintem mámoros. Nem ajzószerektől mámoros, hanem a nagy tűzzel égő lélektől. Mámoros az a pillanat, felemelő, a földi kintől elszakító, mindent megbocsátó és mindent elszenvető. Ez az a pillanat, amikor az ember teljes egészében felajánlja életét Istennek.

Mi hajtja az embereket tüntetésekbe, forradalmakba, halált megvető bátorságot magukra öltve?

A vágy egy olyan élet után, melynek a normáit, a szabályait és az értékrendjét ők maguk, az ott élő közösség, határozhatja meg.

E jobb élet utáni vágy meglehetősen ellentmondásos képekben nyilvánul meg ma a földön.

Szabadulni másoktól

Szomszédságunkban a kijevi *Majdanon* gyűlnek össze azok, akik egy jobb élet után vágnak, Ukrajnában. Ebbe a jobb élet-képbe beletartozik az Oroszországtól való függetlenedés vágya, valamint a nyugat-európai életmód és életszínvonal utáni vágy.

Tőlünk egy kicsit távolabb az Iszlám Állam csapatai küzdenek szír, török, amerikai és ki tudja még milyen katonasággal és civilekkel. Az általuk hirdetett jobb élet mentes minden nyugati társadalmi normától és értékrendtől. Akkor lennének a legboldogabbak, ha soha életükben nem látnának se keresztényt, se siitát, se fehér-ember-kultúrával kapcsolatos jelenségeket.

Mindenki szabadulni akar valaki mástól. Megdöbentő ez az örökös harc, és ijesztő is, mert az

az érzésünk, hogy soha nem volt és soha nem lesz béke. Valaki mindig támad valakit, éppen ezért valaki mindig szabadulni akar valakitől, akit ellenségnek, elnyomónak, gyűlölt idegennek tart.

Különlegesekek ezek a nemzeti ünnepnapok is. Általában nem arról szólnak, hogy több közösség békésen megegyezett egy szép jövőképben, és nagy szeretetben dolgoztak a fejlődés érdekében. Inkább arról szólnak, hogy egy közösség kivel avagy kikkel mert szembeszállni, és rövidebb-hosszabb ideig felettük győzedelmeskedni.

A román nemzeti ünneptől magyarként elhatárolódunk, mert az bár papíron arról szólt, hogy az együttélő népek nagy tisztességben fognak egymás iránt viszonyulni, valójában a győztes nép területfoglalását és az etnikai arányok megváltoztatását szolgálta. Sikertült is nekik. A cseh nemzeti ünnep is hasonló évhez és eseményhez kötődik, és hasonló viszonyulása volt a magyarokhoz. A szlovák nemzeti ünnep is mi más-hoz kötődne, mint 1918-hoz, az Osztrák–Magyar Monarchia feldarabolásához és a véres bosszúhoz, amit a németeken és a magyarokon vittek véghez. Ausztria már szalonképesebben ünnepel, nemzeti ünnepnapját *Örökös semlegesség* napjaként reméli betölteni, ami egyfajta képmutatás, hisz ma sem semleges, lévén, hogy az EU és a NATO tagja. De mindenesetre jól hangzik azt mondani, hogy oly nagyra tartja a semlegességet, hogy még megünnepelni is képes azt.

Mint tudjuk, az Amerikai Egyesült Államok az angol királyságtól való függetlenségüket ünneplik a nemzeti ünnepnapon, az ukránok pedig az oroszoktól való függetlenségüket, ami elég gyászosan hat

az ünnepnap kikiáltási évétől, 1991-től errefelé.

Magyar álmaink

Mi, magyarok is szabadulni akartunk 1848-ban sok mindentől. Nemcsak a Habsburg uralkodóháztól, nemcsak az önkényuralomtól, nemcsak a ránk erőltetett német nyelvhasználatától, hanem saját népünk vétkeitől is. Szabadulni akartunk a jobbagyság intézményétől, az úrbéri rendszertől, mely a származás és a vagyon alapján mérte az emberséget. Szabadulni akartunk a tudatlanságtól, mely a nagymértékű iskolázatlanságban nyilvánult meg, és szabadulni akartunk a babonáktól, a vallási erőszaktól, hisz az uralkodóház olyan keményen támogatta saját felekezetét, hogy a többiek szinte belehaltak.

De jött az a csodálatos nap, 1848. március 15-e. A nehezen hulló havas esőben felcsengett a *Talpra magyar!*, és ez a felszólítás szíven találta mindazokat, akik az egyén és a közösség felemelkedését a méltányos emberi élet lehetőségének megteremtésében látták. Persze elért a gyávákhoz, a szolgálkúékhöz, az árulásra hajlamosokhoz, a pénzt az erkölcsnél jobban szeretőkhez is, de hát ez mindig is így volt.

A lényeg az, hogy többségben voltak azok, akikhez elérkezett a mámoros pillanat. A jobb élet utáni vágy bátrakká, halált megvetőkkel tette őket. A küzdelem valójában 1848-tól 1867-ig tartott, a kiegyezés idejéig. Két évtized bátorsága, harca, megtorlása, megszabadulása, megszökése, visszatérése, reménye, veszekedése, örülése és áldozata hozta meg a várt eredményt.

Csupán ötvenegy év azonban elég volt ahhoz (1918), hogy a nagyhatalmak és a velünk együtt élő népek összehangoltan halálra ítéljenek. Miért? Mit vétettünk mi, mit vétettek őseink az akkori nagyhatalmaknak és a velük együtt élő népeknek? Ami 1918 és 1989 között történt, az csupa fájdalom, kín, megaláztatás, meghasonlás.

Ebből az időszakból csak azok a történetek nemesültek, nemesülnek értékesé, melyek embertől emberig következtek lélekutat. Ezekben a történetekben az emberek úgy álltak szembe egymással, mint Isten teremtményei, végső soron, mint testvérek.

Méltóságteljes élet

Egy hetven évesnél idősebb bácsi a következő történetet mesélte el. Az 1950-es években Sepsiszentgyörgyön járt szakiskolában. Téli vakációról ment vissza az iskolába, de mivel nagy hófúvás volt, és az autóbussz nem járt, ezért vonattal kellett utaznia. Körbe kerülték a fél világot, hogy a Kis-Homoród mentéről Szentgyörgyre érjenek. Abban az időben a vasútállomást a várostól egy hatalmas rét választotta el, ahová télidőre beköltöztek a juhászok az állatokkal együtt. A mi legényünk nehezen tudta cipel-

ni fából készült kufferét, mert a vakációban síbalesetet szenvedett, vagyis akkorát esett, hogy összevissza törte magát. Sok együttérzés nem szorult a társaiba, mert azok előre csoportosan elmentek, őt hátrahagyták. Előny ebben a szomorú sorsban az volt, hogy akik elől mentek, legalább utat vertek a térdig érő hóban. Hátrány az volt, hogy amint a juhokhoz közel ért, a juhászok megtámadták. Mit tehetett a legényke? Ráült a kufferre és várt. Hamarosan egy román pakulár jelent meg, aki megsajnálta a kis legényt. Nemcsak hogy elkergette a juhászoktól, de elvette tőle a nagy kuffert és odacipelte a legény szállására. Bizonyára neki is volt valahol egy ilyen magára hagyatott gyermeke.

Ezt a történetet azért osztottam meg, mert jelképesnek találom midőn nemzeti ünnepekről, szabadságvágyról, méltóságteljes emberi életéről, vagyis a sorsunkról beszélünk.

Meg kell tanuljuk azt, hogy miközben tárgyilagosan ismerjük történelmünket, és tudjuk azt, hogy kik, mikor és hogyan tapostak bele az életünkbe, mindezen történelmi tudás nem szabad előítélettel párosuljon. Tudjuk azt, hogy Avram Iancu jobban tette volna, ha nem hiszi el az osztrákoknak azt, hogy a magyarokat

hátba kell támadni. Tudjuk azt is, hogy jobb lett volna, ha Nicolae Bălcescu korábban és hatékonyabban tárgyalt volna Kossuth Lajossal. Sok minden jobban is történhetett volna, de nem történt.

A történelmet ismerni kell, de nem azért, hogy bűnbakot keressünk és előítéletet halmozzunk fel. A történelmet azért kell ismerni, hogy megvédjük identitásunkat, ugyanakkor megtanuljuk azokat a szabályokat, melyek a különböző népek együttélését biztosították.

Milyen az a pillanat, amikor annyira bátrak vagyunk, hogy megvetjük a halált? Mámorosan szép. Kilépünk egyénieskedő önmagunkból, és képesek vagyunk az áldozatra azokért, akik utánunk jönnek. Ez a fajta bátorság volt mindig alapja az ember jobb életbe vetett hitének. A diktatórikus rendszereket kiszolgálók gyávasága, a megélhetési hóhérok és börtönőrök közömbössége pedig az embertelenség örökös táptalaja volt.

A szabadságharcok – jogosan és jogtalanul – ma is folynak, közömbösek mi nem lehetünk.

1848-as hőseinkre büszkék vagyunk, mert bebizonyították, hogy áldozatvállalással ugyan, de el lehet érni a jobb életet. Bebizonyították azt is, hogy a buta előítéletek helyett a bölcs kiegyezés gyarapodást hoz.

Nagyvilág

• Kézírással másolják a Bibliát Szegeden

A kezdeményezést tavaly szeptemberben Benyik György teológus, a Szegedi Bibliikus Konferencia szervezője, a Szent Gellért-templom plébánosa hirdette meg a templom építésének 40. évfordulója alkalmából. A plébános tervei szerint az elkészült kéziratot egy szegedi zarándoklat keretében viszik el Rómába, és adják át Ferenc pápának. Eddig mintegy háromszázszor kapcsolódtak be a Biblia másolásába, a tervezett befejezésig,

pünkösdig pedig ezerkétszázán írnak le egy-egy oldalt. A program Lukács evangéliumánál tart. Az elkészülő kötetet a művészeti gimnáziumok diákjainak illusztrációi fogják díszíteni. (magyarhirlap.hu)

• Beiktatta tisztségébe első női püspökét az anglikán egyház

A 48 éves Libby Lane-t a yorki székesegyházban januárban tartott ceremónián általános felkiáltással emelte formálisan püspöki rangra a mintegy ezerfős gyülekezet. Az általános szinódus, a világszerte

77 millió hívőt számláló anglikán unió „parlamentje” két éve minimális többséggel még elvetette a nők püspöki rangra emelését célzó reformokat. Női lelkészek 1994 óta szolgálhatnak az anglikán egyházban, és a szinódus már 2008 júliusában – akkor még csak egy elvi jelentőségű állásfoglalás formájában – elfogadta a női püspökök szolgálatának engedélyezését. A kérdés azonban azóta is folyamatos feszültségforrás az anglikán unión belül a tradicionalisták és a reformtábor között. (mno.hu)

Felhívás a Nemzetközi Unitárius Vasárnap 2015. évi megünneplésére

Húsz év jó szolgálat

GYERŐ DÁVID

• Tavaly év elején többnyire sikeresnek minősült kezdeményezést indítottunk útjára: a korai huszadik század egyik gyakorlatának újjáélesztéseként március utolsó vasárnapját újra a nemzetközi unitárius közösség ünnepnapjává nyilvánítottuk! Aznap az istentiszteleten egyházzserte perselyes gyűjtést végeztünk, amelynek eredményét az egyházközségek több mint fele rendeltetési helyére küldte – a hozzájárulásokért az Unitárius Közlöny 2014. decemberi számában tételen köszönetet mondtunk.

Idén a nemzetközi unitárius közösséget ama rendkívüli módon ünnepelhetjük, hogy az azt egységbe tömörítő szervezet: az Unitáriusok és Univerzalisták Nemzetközi Tanácsa (ICUU) megalakulásának 20. évfordulóján áttekinthetjük az azóta eltelt időszak jó munkájának kiemelkedő eredményeit is. 1995. március 22-én Boston mellett, az Egyesült Államokban egyházunk képviselője, dr. Szabó Árpád főjegyző és teológiai tanár is részt vett azon a tervező ülésen, amely az ICUU megalakulását eredményezte, akkor és ott. Húsz évre rá, 2015. március 22-én emlékezzünk meg e napról azáltal is, hogy idén akkor tartjuk a Nemzetközi Unitárius Vasárnapot!

Felhívás az ünneplésre

Az ünneplés tartalmára és formájára nézve egyetemes egyházunk előjárósága egy sor javaslatot fogalmazott meg. Mindenekelőtt felkértük/felkérjük a lelkeseket, hogy a március 22-i istentiszteleten méltassák a nemzetközi unitárius közösség és a keretében élő testvéri vagy partneri kapcsolatok eszmei fontosságát, kiemelve a helyi közösségre tett építő hatásait.

Azután kérjük az egyházközségek előjáróságát, kiemelten a nőszövetségeket is, hogy az istentisztelet után egy erre alkalmas helyiségben szervezzenek szeretetvendégséget, amelynek keretében – többek között – szolgálják fel a nemzetközi unitárius kapcsolatok élő jelképeként az indiai unitárius hittestvérek által e célra küldött fűszeres teát!

Javasoljuk továbbá, hogy a szeretetvendégségen tájékoztatásul vetítsék le azt a magyar hanganyaggal ellátott kisfilmet, amelyet az ICUU ez alkalomra készített a húszéves szolgálat eredményeinek méltatásáról, és ismertessék a világ unitárius közösségének sokszínűségét bemutató fényképanyagot, amelyet a Főhatóság elektronikus formában juttat el a lelkeseknek.

Végül ez úton is kérjük egyházközségeink tagjait, hogy az istentiszteleten és szeretetvendégségen való jelenlétükkel, valamint a perselyes adakozásban való fokozott részvételükkel is támogassák nemzetközi unitárius közösségünket! Az adakozás ez évben is egy olyan nemzetközi gyűjtés része lesz, ahol a bevételt az ICUU a leginkább szükségben levő unitárius közösségek megsegítésére fordítja, elsősorban az afrikai és ázsiai fejlesztési projektek keretében.

Egyházunk pár év múlva megalakulása 450. évfordulójának megünneplésére készül – ehhez képest húsz év nem hosszú időszak. Vannak azonban területei az életnek, ahol a szolgálat milyenségét nem a benne eltöltött évek száma, hanem az általa előidézett változások tartalma méri meg. Ilyen terület a nemzetközi unitárius közösség világa is: a benne kiépített kapcsolatoknak köszönhetően nem csak a mi magyar unitárius közösségünk lett erősebb, hanem gyarapodott a világ sok más táján élő unitáriusok szolgálata is. Sőt azóta a világnak olyan helyein is élnek unitáriusok, ahol korábban nem, Antarktist leszámítva immár minden földrészen!

Az ICUU és a nemzetközi unitárius közösség nem varázsolja tele a Földet unitáriusokkal, de arra igenis törekszik, hogy a már meglévőket erősítse és egységbe fogja, az érdeklődőknek pedig biztosítsa az unitárius erőforrások közelségét. Akkor válunk igazán mi is a nemzetközi unitárius közösség tagjaivá, ha e törekvésből és biztosításból minden magyar unitárius személy és egyházközség kiveszi a részét – ha nem is egyforma eredménnyel, de egyenlő akarattal és szeretettel. Erre való lehetőség a mindenkorai nemzetközi unitárius vasárnap megünneplése is – éljünk vele minden évben!

Új unitárius templom a Fülöp-szigeteken. Nem segélyből, hanem biztatással épült – A szerző felvétele

A kommunizmus áldozatainak emléknapjára

Egy korsó sör

PAP MÁRIA

• A kollektív emlékezetnek vannak furcsaságai, melyeket nem jegyeznek a történelemkönyvek. Ennek számunkra a legismertebb példája az 1848–1849-es forradalom levezetéséhez és a söriváshoz kapcsolódik. Magyar ember nem koccint sörrel, mert az aradi vértanúk kivégzése után, a hagyomány szerint, sörrel koccintottak és ünnepeltek a hóhérok. A forradalomról ma már jórészt csak a nemzeti ünnepnapunkon emlékezünk meg, Jókai regényeit vagy olvassuk, vagy nem, de a kollektív tudatunkban ott él, és nagyrésztünk továbbra is betartja a sörhöz kötődő tilalmat.

Nem tudom, járt-e utána valaki, hogyan alakult ki ez az össznemzeti tiltakozási forma, de elődeink fontosnak tartották, hogy átörökítsék, és több mint másfél százada él a köztudatban. Fennmaradásának egyik okát abban látom, hogy szinte alig volt család, közösség, intézmény, amely valamilyen módon ne vett volna részt a forradalomban. Mindannyiunkat érintett, és amit közösen vállaltunk fel, amiért közösen harcoltunk és szenvedtünk – azt a kollektív emlékezet nem felejtja el, még akkor sem, amikor áldozatok, hóhérok, túlélők már rég por és hamu az anyaföldben. A kollektív emlékezet e nagyon is triviálisnak tűnő gesztuson, tiltakozáson keresztül, az egyén mindennapjában, életében újra és újra megerősítette azokat az emlékeket, melyeket a szabadságharcban résztvevők vagy azoknak családjai, egyházaink, iskoláink adtak tovább az ifjú nemzedéknek, ezáltal is erősítve az emlékezést.

Február 25-e a kommunizmus áldozatainak emléknapja volt. A köztudatban alig ismert ez az emléknep, pedig szenvedő alanyai, élő tanúi teszik ki társadalmunk túlnyomó többségét. Az elmúlt év-

tizedekben, a kezdeti lendület, a mindent megismerni akarás után, ma már jórészt csak a kutatókat és az áldozatokat vagy hozzátartozókat foglalkoztatja a kérdés.

A kommunizmus áldozatairól, az elnyomás éveiről születnek ugyan regények, filmek, képzőművészeti alkotások, létrejött a máramarosszigeti múzeum, de ez mind nem elég. Semmi sem olyan hatásos, mint amikor te meséled el a történeteket, te, aki átélted. Amikor fontosnak tartod, hogy átadd gyermekednek, unokádnak élményeidet, mert egy dolog a történelemkönyv és szépirodalmi alkotás, más dolog a megélt valóság. A kollektív emlékezetért mi vagyunk a felelősök. Nincs olyan család, közösség, intézmény, melyet a diktatúra elnyomása nem érintett volna, és mi mégis mintha kollektív amnéziában szenvednénk.

Igaz, nem dicső harcról és elbukásról, szabadságvágyról és nemzeti összefogásról szólnak azok az évtizedek, amelyekre a kudarc ellenére is érdemes emlékezni – de az elnyomás keserűsége, a félelem fojtogatása, az agy mosás, a kompromisszumok, a felvállalt vagy megjárzott szerep a túlélésért – egyéni és közösségi életünk kitörhetetlen részei.

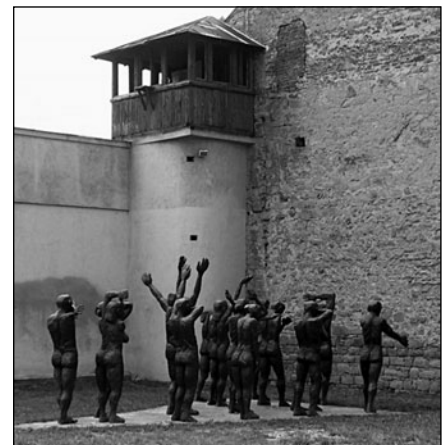
Amikor áldozatokról beszélünk, hajlamosak vagyunk azokra gondolni, akik életüket adták, a mártíroknak. Számomra a kommunizmus áldozatainak emléknapja nemcsak róluk szól, hanem mindnyájunkról. Mind áldozatok voltunk – árulók és beárultak, kivégzettek és megfélemlített lapulók, kollaboránsok és ellenállók, a névtelen és arctalan csendben tűrő és szenvedő tömeg.

Február 25-e személyes életemben is fontos dátum – lányom születésének napja. Ő már egy új világba

született, ahol a kenyeret, vaját, cukrot nem dekára mérik, ahol gyertyát csak ünnepélyes alkalmakkor gyújtunk, ahol oda utazunk, ahová engedi a zsebünk, ahol szabadon kinyilváníthatjuk véleményünket, ahol többé-kevésbé azok lehetünk, akik valójában vagyunk.

Új világ, új veszélyekkel és kihívásokkal – de ezt a világot csak akkor értheti meg igazán, ha tudja, hogy mire épül fel. Ha tudja és ismeri a múltat, könnyebben eligazodik a jelenben, és valószínűbb, hogy nemzedéke bölcsbben tudja majd alakítani a jövőt.

A kommunizmusra való kollektív emlékezet jelenleg még nagyon ellentmondásos és diffúz, ezért is értékelődik fel az egyéni emlékeztünk felelőssége. Talán több időnek kell eltelnie, hogy a társadalom tisztán és érzelemmentesen tudjon közelíteni a kérdéshez, de nekünk, egyéneknek, csak ez az élet és idő adatott. Nekünk most kell felvállalnunk a részünket az emlékezésben, elmondanunk történetünket családban, egyházban, közösségben, és megadni a jövő nemzedéknek az esélyt az emlékezésre. Hogy ennek milyen jelei lesznek majd – egy korsó sör vagy valami más –, ki tudja?

Szoborcsoport a máramarosszigeti börtönmúzeum udvarán

Erdélyi teológusok Angliában

• Február 14–22. között csodálatos kilenc napot töltöttünk az egyesült királyságbeli unitárius testvéreinkkel. A látogatásunk a tavaly elkezdett kapcsolat folytatásaként jöhetett létre. Az elmúlt évben az oxfordi Harris Manchester College-ban tanuló unitárius hallgatókat láthattuk vendégül Kolozsváron. Idén pedig a Hibbert Trust alapítvány, a Rosslyn Hill Chapel londoni unitárius gyülekezet, a Magyar Unitárius Egyház és a Protestáns Teológiai Intézet közös támogatásának köszönhetően hárman, teológiai hallgatókként ellátogathattunk Angliába. A London–Oxford–Worthing háromszögben eltöltött napok sok tanulsággal és tengernyi élménnyel gazdagítottak mindhármunkat.

A Luthoni repülőtéren történt szerencsés landolásunk után Londonba vonatoztunk, ahol három napot töltöttünk. Ez idő alatt részt vettünk unitárius istentiszteleten, ellátogattunk az angliai unitáriusok központjába, illetve amennyire csak lehetett, felfedeztük Európa egyik legszebb városának, Londonnak a csodáit.

Vasárnap délelőtt részt vettünk a Rosslyn Hill-i unitárius gyülekezet istentiszteleti alkalmán, amelynek keretén belül Patrick O’Neil lelkész az erdélyi unitáriusok történetét vázolta fel a jelenlévő gyülekezeti tagoknak. A Rosslyn Hill egyik legnagyobb unitárius gyülekezet az Egyesült Királyságban, közel 300 tagja van. Lelkésze az Amerikai Egyesült Államokból származik. Ez alkalommal bepillantást nyerhettünk az angol unitárius istentiszteletek szertartási rendjébe is. Az istentisztelet annyiban hasonlít a miénkhez, hogy vasárnap délelőtt 11 órakor kezdődik, a szertartás menete azonban nagyban eltér. Az istentiszteletet megkezdő közös éneklést követően a gyerekekhez szólnak, és közösen egy történetet dolgoznak fel. Ez a történet nem feltétlenül bibliai. Ezt követően a gyerekek távoznak a templomból a vasárnapi iskolás tevékenységeik lebonyolításának helyszínére. Ekkor az aznapi témával megegyező szöveg hangzik el, amelyet egy gyülekezeti tag olvas fel. Ezzel egy időben gyertyagyújtás zajlik. Majd az egyházi beszéd következik, közös éneklés és rövid ima vagy inkább elmélkedésnek nevezhető mozzanat zárja az együttlétet. Az istentisztelet alatt a lelkész a lehető legközvetlenebbül szól híveihez, és az sem szokatlan számukra, hogy a lelkész kérdést intéz hozzájuk, amelyre a gyülekezet bátran, hangosan válaszol. Maga a templom berendezése is szokatlannak tűnhet. Hiányzik a szószék, és padok helyett a hívek félkörbe rendezett székekre ülnek. Nagyszerű élmény volt részt venni ezen az istentiszteleten, teljesen más, mint Erdélyben, mégsem éreztük magunkat idegeneknek, mert a gyülekezetben uralkodó közvetlen hangulat otthonosan

hatott. Az istentiszteletet követően részt vettünk a gyülekezet szeretetvendégségén.

A Londonban töltött néhány nap alatt sok emberrel ismerkedtünk meg. A gyülekezeti tagok mindenike érdeklődéssel fordult hozzánk, s miután tisztáztuk mindenkivel, hogy Drakula nem lakik nálunk, s még a közelünkben sem, nagyon kedvesen elbeszélgettünk róluk, rólunk, egyházainkról és közös céljainkról. Legtöbbjüket arra buzdítottuk, hogy szánjanak időt, látogassanak el hozzánk, és ismerjék meg közelebbről gyülekezeteinket. Ez az alkalom és a következő hétvége, az újratalálkozás lelkesítette bennünk a kapcsolatok ápolásának gondolatát. Ez a gondolat nem aludt ki hazatérésünk után sem, és ha lehet valamit, hát ezt emelnénk ki, mint utazásunk legfontosabb hozadékát: az emberi, baráti kapcsolatokat. A találkozások mindenike azt erősítette meg bennünk, hogy a világban mindenhol jó unitáriusnak lenni, és sok munka vár ránk, de talán együtt előrébb mozdíthatjuk szekerünk rúdját.

A Manchester College unitárius fakultásának tagjai: jobbra rev. dr. Ralph Waller principális, hátul Arthur Stewart professzor

Hétfőn ellátogattunk az unitárius egyházközséget összefogó ernyőszervezet központi hivatalába, az Essex Hall-ba. Itt találkoztunk Derek McAuley ügyvezető igazgatóval, akivel a múltbeli kapcsolatok létezéséről és a jövőbeli kapcsolatok lehetőségeiről beszélgettünk. Tőle tudtuk meg, hogy az Egyesült Királyságban összesen 16 unitárius körzet van. Ezek nem egyházkörök, hanem körzetek (angolul district). Minden körzetnek, épp mint itthon meg van a felelős lelkésze. Ők tulajdonképpen csak közvetítők a lelkészek, gyülekezetek és a vezérigazgató között. Az angol unitáriusok élén nem a püspök, hanem az ügyvezető igazgató áll, a már említett Derek McAuley. Ő több-

Az Essex Hall előtt

nyire adminisztratív funkciót tölt be, ugyanis a gyülekezetek teljes autonomiával rendelkeznek, ami azt jelenti, hogy minden felmerülő kérdésben a gyülekezet hivatott dönteni, és problémáikat is önállóan oldják meg. Az általános, szervezeti, teológiai kérdésekről a GA (General Assembly), azaz a közgyűlés dönt. Ez évente ül össze, és többnyire külképviseleti kérdéseket tárgyal.

Egyetemi tapasztalatsere

Keddtől csütörtökig Oxford egyetemi város inspiráló épületei között ismerkedhettünk meg az angol unitárius lelkészképzés rendszerével. A városnak 130 oktatási intézete és kutatóközpontja van, emellett az Oxford University mellett több önálló egyeteme is, így a diákok rendelkezésére több mint 200 intézet áll. Ezek kollégiumokra, college-okra oszlanak. Az egyetlen olyan „college”, amely unitárius alapítású, és ahol a mai napig is folyik az unitárius lelkészképzés, a Harris Manchester College. Ez az intézmény a legfiatalabb a ma fennálló összes „college” közül. Falai között mára már kevés az unitáriusokra utaló jel található, de a könyvtárban őriznek még sok unitárius anyagot, és a kápolnában minden vasárnap unitárius istentiszteletet tartanak. Itt tartózkodásunk alatt egy másik, a St. Hilda's College életébe is bepillantást nyerhettünk, mert itt volt a szállásunk és itt is reggeliztünk. Ezt a college-t azzal a céllal alapították, hogy bevezesse a lányok oktatását Oxfordba. Ma már természetesen fiúk és lányok egyaránt tagjai lehetnek.

Az oxfordi tartózkodásunk alatt részt vehettünk a lelkészjelöltek órahallgatásain. Arthur Stewart professzor az unitárius diákok egyetlen tanára. A diákok kéthetente találkoznak tanárunkkal, akit tutor-nak neveznek, azon kívül pedig autodidakta módon fejlesztik unitárius tudáskészletüket. Az oktatási rendszer szinte nem is hasonlít az itthonihoz, ennek megértéséhez egy külön beszámolóra lenne szükség. Lényegében arról van szó, hogy a diákok szinte teljesen önál-

lóan készülnek fel a lelkészségre. Míg itthon hat évet készülünk hivatásunk betöltésére, az angol lelkészjelöltek két év alatt végzik el tanulmányaikat, a miénktől merőben eltérő rendszerben. Fontos azonban megemlítenünk, hogy az angol unitárius lelkészjelöltek általában nem az iskola padjaiból kikerülve lépnek erre a pályára. Az ottani jelöltek általában középkorúak, már komoly szakmai háttérrel, karrierrel rendelkeznek. Hosszas megfontolás után lépnek a lelkészi pályára. Ezért is ilyen rövid a lelkészi képzésük, mely kétrészes: Oxfordban, a már említett tanárunkkal csak és kizárólag az unitárius lelkésznek szükséges tudást sajátítják el; ezzel párhuzamosan a londoni Heythrop College-ben hallgatnak különböző órákat a diákok, választás, érdeklődési kör alapján.

A Harris Manchester College-ban lehetőségünk volt az egyetem heti rendszerességgel megszervezett ünnepi istentiszteletén és az azt követő vacsorán részt venni. Ez az esemény az egyetem egyik legszebb és leglátványosabb hagyománya. Diákok és tanárok tógában jelentek meg. A tanári kar a diákság után vonult be, és foglalta el helyét. A tanárok belépésének pillanatában a diáksereg zümmögése teljesen megszűnt. A principális köszöntő beszédét követően, amelyben személyesen üdvözölt bennünket, egy rövid ima nyitotta meg a közös vacsorát.

Ugyanazon este részt vettünk az oxfordi unitárius diákok rendszeres találkozásán, amely egy esti áhítatot jelent. Annak ellenére, hogy csak egy héttagú kiscsoport voltunk, az unitáriusok három nagy „fészke”, az Egyesült Államok, az Egyesült Királyság és az egyesült Magyar Unitárius Egyház is képviselve volt.

Oxfordból visszatértünk Londonba, ahol egy újabb napot töltöttünk el az angol teológus kollégáinkkal a városban, meglátogatva a fontosabb turista helyszíneket. Többek között a híres-nevezetes óriáskerékről is rálátásunk nyílt a Temze partjaira, majd a British Múzeumban csodálhattuk meg az ókori világ fennmaradt alkotásait.

Vacsora Claire McDonalddal, aki októberben kezdi a lelkészképzést

Vidéki élmények

A pénteki napon búcsút vettünk Londontól, majd délre utazva megérkeztünk Worthing városkájába, ahol a FUSE-on (Festival of Unitarians in the Southeast – A délkelet-angliai unitáriusok találkozója) vettünk részt.

Itt alkalmunk nyílt újra találkozni a Londonban megismert unitárius barátainkkal. A konferencia hivatalos megnyitóját megelőzően meghallgathattunk a New York-i All Souls Church lelkészének előadását, melyben a nemrég kiadott könyvének (God Revised) alapján, egyházi és teológiai szemléletét fejtette ki. A hivatalos nyitó istentiszteleten újra köszöntöttek minket, és mi átadtuk az erdélyiek meleg üdvözlését. Ezután közös vacsorára került sor.

A konferencia következő napján úgynevezett workshopokon vettünk részt, amelyek az aktuális egyházi problémák megoldásán elmélkedő és meditatív jellegű munkaülések voltak. Arra döbbenünk rá, hogy élhet az ember bárhol a nagyvilágban, mindenhol ugyanazokkal a nehézségekkel találkozik. Pénzhiány, érdektelenség, időhiány, munkaerőhiány, és sorolhatnánk, mert mind ismerős. Nem volt jó látni és hallani mindezt, de a megoldásra való törekvés, a

válaszok keresésére kifejtett energia példamutató volt, és ebből reméljük, hogy itthon építkezni tudunk. Meghatódva tapasztaltuk, hogy milyen erős az akarat, és mennyire hisznek abban, hogy apránként jobbra tudják tenni a saját közösségeik életét, s ezzel együtt a világot is. És ebben mindenki mindenkinek társa akart lenni, és együtt dolgozni. Ez igazán meghatározó és erőt adó tapasztalat volt.

Ezekon az egy időben több helyen történő, kics csoportos eseményeken lelkészek és gyülekezeti tagok egyaránt részt vettek. A nap folyamán lehetőségünk volt városnézésre is. A tengerparton sétálva néztük meg a naplementét, és lelki szemeink előtt láttuk a kontinens körvonalait. A konferencia során sok alkalmunk adódott mély és komoly beszélgetésekre, melyeknek, reméljük, hogy rövid és hosszú távon is hozadéka lesz. A konferencia ünnepi istentisztelettel ért véget, amelyet követően visszautaztunk Londonba, majd onnan a reptérre. Hálát adva Istennek és köszönetet mondva mindazoknak, akik anyagilag lehetővé tették számunkra ezt az utat, tértünk haza abban reménykedve, hogy az inspirációt, amelyet ott kaptunk sikeresen tudjuk alkalmazni itthoni munkánkban.

BARDÓCZ-TÓDOR ANDRÁS, BENEDEK CSONGOR,
JOBÁGY JÚLIA

Gondolatok a megértésről

Mennyi minden másképp lenne, ha az emberek megértenék egymást!

Mennyi nyomor, jaj, félelem, csalódás, ellenszenv, panasz, háború szűnne meg az emberek között. Hányszor halljuk: nem bírom elszenvedni ezt az embert. Pedig a baj csak az, hogy nem tudjuk megérteni. Ezt pedig nem olyan nehéz megpróbálni, és sikerülni fog.

Hányszor halljuk, hogy anya és leánya csatározik egymással! Az anya szerint lánya szeszélyes, bizalmatlan vele szemben, nem lehet bírni vele. A leány szerint az anyja érzéstelen, ideges, goromba, szívtelen és rideg hozzá. Pedig nem kellene más, minthogy próbálják meg magukat egymás helyzetébe képzelni, egymás lelkiállapotát megérteni, ahelyett, hogy újabb fájó tövist szúrjanak egymás lelkébe. Az egész dolog, mely súlyosnak látszik, könnyen megoldható lesz, ha megpróbálják átérezni, hogy mit tennének, ha a másik helyében lennének.

Csak egy percre legyünk mások, ne önző „én”, hanem az „érdektelen más” próbáljon gondolkodni bennünk. A szerelmes, ha így tesz, nem fog féltékeny lenni, nem mérgezi meg kedvese életét, mert érezni fogja, hogy fájhat a megbántás annak.

A gyermekek igyekezzenek megérteni szüleik terveit, gondoskodó szeretetét, s mindjárt nem börtön,

hanem virágoskert lesz a család. De a szülők is próbálják megérteni gyermeküket, s nem fogják soha elveszíteni őket.

A szomszédok igyekezzenek egymás különböző rossz szokásait megérteni, s legyenek elnézőbbek, megértőbbek, s megszűnik a gyűlölködés, marakodás. Munkások és munkaadók, ha így próbálják megérteni egymást, mindjárt könnyebben és megértőbben fognak egymással egyezni. A nemzetiségek, felekezetek igyekezzenek egymást megérteni, mert elmúlt az az idő, amikor megvetésre, gyűlöletre méltó volt az, akinek más a nyelve, hite, faja vagy vallása.

Az Isten is megbocsátó, mert megértő. Aki megért, az megbocsát, s aki megbocsát, annak Isten is meg fog bocsátani!

GÁLFALVI GÁBOR

Kórházlelkészi szolgálat

Buzogány Csoma Csilla
Sepsiszentgyörgy, 0742-512574

Katona Dénes
Székelyudvarhely, 0266-213100

Ferenczi Enikő
Kolozsvár, 0740-063767

Pavelka Attila
Marosvásárhely, 0746-234917

Könyvadományok erdélyi unitárius gyülekezeteknek

Balázi László füzeggyarmati unitárius lelkész munkája eredményeként sikerült elérnie, hogy egy fontos ügyben az anyaországban tevékenykedő Erdélyi Szövetség figyelmét unitárius gyülekezetek felé is irányítsa. Ennek eredményeképpen az elmúlt év őszén megkeresett 23 erdélyi gyülekezetet, azoknak lelkészeit, hogy fogadnának-e egy, úgynevezett „kiskönyvtár” akció keretében könyvadományokat mindenféle anyagi áldozathozatal nélkül. Az eredményről az Erdélyi Szövetség az évi közgyűlésén az alábbiakban számolt be:

„1.) A területi autonómia kivívásáig közbenső lépésnek tartjuk az egyházi-kulturális autonómiát, vagyis az egyházközségek köré szerveződő kulturális élet felerősítését. Ehhez szeretnénk segítséget nyújtani az egyházközségi közkönyvtárak kialakításával. A rendelkezésünkre álló Pro Hungaris Alapítványtól tankönyveket, szépirodalmi, természettudományi és ismeretterjesztő könyveket szállítottunk ki 2014 márciusától az év folyamán tagjaink segítségével Erdélybe a katolikus és unitárius egyházközségeknek, Óbecsére pedig a Hagyományörző és Történeti Társulat közösségépítő társadalmi egyesületnek és Beregszászra, a Bethlen Gábor Magyar Gimnázium számára.

2.) Az Erdélyi Magyarok Egyesülete kezdeményezte a »Mindenkori könyvespolca« programot, ebbe kapcsolódott bele Szövetségünk, amikor könyvadományokkal a helyi közösségi élet fellendítéséhez, az egyházközségi kiscsoportok működéséhez akar segítséget nyújtani. De segíthet a magyar nyelv ápolásában is. Tudunk küldeni irodalmi, történelmi, művészeti,

néprajzi (az ünnepekörökhöz kapcsolódó népszokások felelevenítéséhez stb.) könyveket. E könyvek a magyarországiak felajánlásából származnak, és az Erdélyi Magyarok Egyesülete helyiségében vannak tárolva.

Balázi László unitárius lelkész úr közvetítésének köszönhetően Bálint Benczédi Ferenc kolozsvári unitárius püspök úr felkarolta a kezdeményezésünket (a püspökségen tárolni és eljuttatni a gyülekezeteknek – B. L.), és négy unitárius egyházközség lelkészével sikerült felvennünk a kapcsolatot, és az első könyvszállítványokat eljuttattuk a Recsenyédi Unitárius Egyházközség (Nagy Adél lelkész), a Székelymuzsnai Unitárius Egyházközség (Újvárosi Katalin lelkész), a Tordatúri Unitárius Egyházközség (Bodor R. Piroska lelkész) és a Dél-Nyugat-Erdélyi Unitárius Szórványegyházközség (Koppándi B. Zoltán lelkész) részére múlt év decemberében. Ezeket a szállításokat a továbbiakban újakkal szeretnénk bővíteni.”

Balázi László elmondása alapján a 23 megkeresett gyülekezetből ötven jelentkeztek vissza, a Szövetség négyvel tudta felvenni a kapcsolatot. Bátorítják a többi gyülekezetet is, nem csak a megkeresetteket, hogy jelentkezzenek, mert valóban értékes adományokról van szó.

Az Erdélyi Szövetségnek elnök asszonya az a Bácsfainé dr. Hévízi Józsa, akinek vezetésével sikerült emléktáblát avatni Orbán Balázsnak, a legnagyobb székelynek emlékezetes ünnepség keretében a fővárosban. Az emléktábla-állítás kezdeményezője a Szövetség korábbi elnöke, néhai dr. Lipcsey Ildikó történész, aki katolikus létére, a személyes barátság és együttműködés eredményeként több mint nyolcmillió hagyatékot adott nekünk, unitáriusoknak. (UK)

„A humor Isten ajándéka” (Báró József)

Bírod-e még, Mária?

Az 1950-es évek elején történt a Teológián, egy gyakorlati órán. Dr. S. Dániel tanár vezetésével gyakorlati istentiszteleteket végeztek a lelkészeknek készülő teológiai hallgatók. A szónoklati teremben deszkából összetákolt szószékre kapaszkodtak fel a szolgálatot végzők, remegő térdekkel. Jelen volt, mint hallgató-ság, minden évfolyam. Az imát és prédikációt meg kellett tanulni – se „puska”, se sugó nem volt. (A színésznél legalább van sugó.) A tanár véleménye az volt, hogy a prédikáló lelkész nemcsak szavaival, de szemével is állandó kapcsolatot kell tartson hallgatóságával.

Az első éves hallgató hetekkel azelőtt készült a gyakorlati órára. Talán hátulról előre is el tudta mondani csendes magányában, vagy éppen éjszaka, két

álom között. Szép karácsonyi prédikációval készült. Ment is jól minden egy ideig: Mentek József és Mária Bethlen felé, hogy a császár parancsának eleget tegyenek. Gyalogosan mentek, állítólag hideg szél fújt, Máriának is elközelgett a vajúdása ideje. A szélnek nekifeszülve, fázva-dideregve haladtak előre. Józseflátta Mária nehéz helyzetét és sajnálkozva kérdezte újból és újból: „Bírod-e még, Mária?”

Ahogy mondani szokás, itt a „lemez elakadt”. Szegény papnövendék izgalomban elfelejtette a folytatást. Elismételgette még egy párszor: „Bírod-e még, Mária?”, de sehogy se akadt rá a folytatásra, amikor is a tanár egy kissé viccesen – arra gondolva, hogy lesz ez még valamikor jobb is – felszólt: „Nem tudjuk, hogy bírja-e még, Mária, de mi már nem bírjuk. Jöjjön le!”

És igaza volt a tanárnak, ment az még jobban is a későbbiekben, „puska” nélkül is.

LŐRINCZI KÁROLY

Kapunyitás Mészköre

Idén rendkívüli tervekkel kezdtük az egyházközségi életet Mészkon. Kerítést álmodtunk és új kaput a Balázs Ferenc Szeretetotthon mellé. Nem is akármilyent: a vidékünkre jellemző, de a faluból már teljesen eltűnt hagyományos fedeles utcaajtót, mint amilyen az aranyosrákosi vagy várfalvi papikertek bejáratát díszíti. Miután Mikulás-ajándékként ígéretet kaptunk bencédi testvérgyülekezetünk vezetőségétől a kapu kifaragására, s a szakemberektől, hogy a tervet elkészítik, belevágtunk a pénzforrások előteremtésébe.

Ez alkalommal is partnerre akadtunk az alsófelső-szentmihályi Éden 75 Egyesületben, amely *Kapunyitás térben és időben* címet viselő projektünkkel benevezett a Székelyudvarhelyi Községi Alapítványon keresztül meghirdetett Unitárius Kaláka Alap pályázatra. Tulajdonképpen egy adománygyűjtési versenybe szálltunk be, ahol az a három kezdeményezés nyerhet támogatást, mely a projektje költségvetésében meghatározott összeget leghamarabb összegyűjti.

Eltökélten láttunk neki a gyűjtésnek. Lelkészünk hirdette a szószéken, közzétette a világhálón, mi pedig mindent megtettünk annak érdekében, hogy ne-hogy egy ember is akadjon a faluban, aki nem tud a tervről. A pénz a vártnál sokkal gyorsabb ütemben gyűlt össze. Vasárnapról vasárnapra az istentiszteleti hirdetések rendjén megtudtuk, hogy mennyivel gyarapodott az összeg, és hányadik helyen vagyunk a versenyben. Sokan közülünk az alapítvány honlapján is követték az eredmény alakulását. Mindig jóleső érzés volt, amikor olyan pénzösszegek jelentek meg a számlán, melyek forrását nem ismertük: kívülállók számára is megtetszett, és támogatták az ötletet.

Már január vége felé tudatosult, hogy lényegében csak önmagunkkal versenyzünk, hiszen több lóhosszal előztük meg versenytársainkat. A február 14-én szervezett színdarabos farsangi bál előzetesen projektünk támogatására szánt tombolabevételt már más célra, a tetőtéri vendégszobák felszerelésére fordíthatjuk. A körülmények is nekünk dolgoztak, s február közepére Furu Xénia építész is elkészült a részletes kaputervvel, melyhez szakmai útmutatást Furu Árpád, a vidék népi építészetének kutatója nyújtott.

Február 19-én a még hiányzó 60 lej is megtalálta az útját a számlaszámra. Elsőként gyűjtöttük össze a pénzt. Köszönjük minden támogatóknak.

Léleknyitás

A kapu-projekt azonban nem kötötte le minden figyelmünket. Megkezdődtek a hagyományos bibliaórák, a heti nőszövetségi találkozók. Januárban részt vettünk a Bágyonban szervezett *Együtt Isten völgyében* ren-

dezvény évnyitó gáláján, ahol más aranyosrákosi unitáriusokkal kialakított jó kapcsolatunkat ápoltuk. Az asszonyok tervezték a színdarabtanulást is, azonban végül a fiatalok vették át a stafétát, és két darabban készültek a már említett bálra, amely idén is nagyon jól sikerült. A fiatalok előadására zsúfolásig megtelt a terem. Köszönjük azoknak a bágyoni, aranyosrákosi, kövendi, alsófelső-szentmihályi, tordai, várfalvi barátainknak a jelenléte, akik évek óta rászánják az időt, hogy a farsang idején velünk ünnepeljenek.

Az így felszabadult időt a nők arra fordították, hogy varrottas-mozaikot készítsenek a bencédi testvérgyülekezet számára. A mozaik 12 darab 55 cm átmérőjű négyzetből áll, minden darabját más-más személy varrta ki. A minták azonosak a Szeretetotthonunk falát díszítő mozaik-varrottasával. Az egyetlen különbség, hogy a nálunk használt kék helyett a bencédiekét piros cérnával varrtuk ki. Közben, rekordidő alatt, egy úrasztali terítő is elkészült, melyet az alsóbencédi templomba szántunk a köztünk levő barátság jeleként. A sietséget az indokolta, hogy már tavaly meghívást kaptunk testvérgyülekezetünkől az éves rendszerességgel megrendezett *Házasember bálra*, s nem akartunk üres kézzel menni. Tucatnyian tettük tiszteletünket az alkalmon. Úgy mentünk, mint haza. A falvédő és az úrasztali terítő átadására a vasárnapi istentiszteleten került sor a felsőbencédi templomban, ahol aznap 400%-os volt a templomlátogatás. Még várt ránk egy kihívás. Délután 5 órára haza szeretnénk volna érnünk, hogy részt vehessünk az Együtt Isten völgyében rendezvényen Alsófelső-szentmihályon. Végül, ha kissé megkésve is, sikerült csatlakozni a már jelenlevő falustársainkhoz és a több mint száz „Isten-völgyihez”, hogy együtt hallgassuk meg Keszeg Vilmos néprajzkutató előadását az aranyosrákosi értékekről.

Zárásként szeretném megemlíteni, hogy a február eleji tisztújító közgyűlés eredményeként változás történt az egyházközség vezetőségének élén. Novák György gondnok csupán keblitanácsosként kívánt mandátumot vállalni. A közgyűlés Szél Gyula, korábbi pénztárosnak szavazott bizalmat a gondnoki tisztségre. Novák György 14 évig volt gondnoka az egyházközségnek. Tevékenysége alatt jó csapatjátékosként, az erre vállalkozó segítőtársakkal együtt sikerült az egyházközség életében megerősíteni a világiak felelősség- és feladatvállalását, alulról szerveződővé tenni a közösséget; nagyszerű meglátásaival, következetességével, egyetértésre való törekvésével, példamutatásával és meggyőzőerejével előre vinni a közösséget. Mandátumának ideje alatt sikerült az alaptól a padlásig megújítani a lelkési lakást, újrafedni a templomot, és felépíteni az új Balázs Ferenc Szeretetotthont. E helyen is köszönjük a közösség érdekében kifejtett szolgálatot.

HALMÁGYI PIROSKA

SZERETETSZOLGÁLAT

Meleg ételt osztott a Gondviselés Segélyszervezet Pesterzsébeten

A Gondviselés Segélyszervezet magyarországi tagozatának szervezésében 2015. február 20-án immár harmadik alkalommal került sor melegétel-osztásra Pesterzsébeten, az önkormányzat Civil Házában. A városrészben nagyszámban élnek hátrányos szociális helyzetű családok és egyedülálló emberek, a munkanélküliség is átlagon felüli szinten áll.

A korábbi évekhez hasonlóan 200 adag babgulyást szolgáltunk fel. Az adventi adománygyűjtésből megmaradt tartós élelmiszert is kiosztottuk az alkalmi ebédlőbe betért rászorulóknak. Bánó Miklós elnökségi tagunk jóvoltából mintegy 300 kilogramm narancssal és almával is meg tudtuk ajándékozni az ételosztásra érkezőket.

Az önkormányzat előzetesen ételjegyeket küldött az általa ismert rászorulóknak. A családosok ételhorodó edényeket hoztak, míg az egyedülállók a helyszínen fogyasztották el a Magyar Államkincstár kony-

háján készült ebédet, melyet a Segélyszervezet hat önkéntese szolgált fel. Önkénteseink ezúttal is elbeszélgettek az ebédet a helyszínen elfogyasztó emberekkel, akik nagy részével a korábbi években is találkoztunk. Szomorúan kellett megállapítanunk, hogy életük nem vett kedvező fordulatot az elmúlt évben sem, így továbbra is meg kell küzdeniük a szegénység mindennapos gondjaival.

ZOLTÁN CSABA

Kórházlátogatás a betegek világnapja alkalmából

Február 11-ét II. János Pál pápa kezdeményezésére nyilvánították a betegek világnapjává 1993-ban. A betegségen a testi, lelki és szellemi egyensúly megbomlását értjük, mely az embert meggátolja abban, hogy a társadalomban szervesen részt vehessen. A betegek világnapja azt a célt hivatott szolgálni, hogy világszerte felhívja az emberek figyelmét a beteg embertársaikra, illetve, hogy segítsen megérteni a szenvedés miértjét. Alapvető emberi kötelességünk – egészségi állapotunktól függetlenül –, hogy beteg felebarátainkkal együttérezzünk, őket a lehetőségek szerint segítsük, és társuk legyünk megpróbáló élet-helyzetükben.

A betegek világnapja alkalmából a Gondviselés Segélyszervezet székelykeresztúri fiókja és a Székelykeresztúri Unitárius Egyházközség évek óta látogatást szervez a helybeli kórházban.

Idén február 14-én került sor a megszokott látogatásra. Szombatfalvi József lelkész, a Gondviselés Segélyszervezet elnöke köszöntötte a betegeket, és a kórház alkalmazottait. Alkalmi áhítatának alapgon dolataként a 31. Zsoltárból olvasott fel egy részletet, majd a betegek felépüléséért imádkozott, valamint azokért, akik hűséggel szolgálják őket a gyógyulás helyén, vagy szerető szívvel állnak mellettük a családi hajlékokban. Az elhangzott ima után az ifjúsági egyet szívhez szóló műsora következett. Az előadást követően egy-egy biztató verssel kívántunk mielőbbi

felépülést a jelenlevő betegeknek, majd a gyermekosztályon folytattuk a látogatást. Megható volt látnunk, hogy a kisgyermekek felnőtteket megszegyenítő türelemmel viselték a betegséggel járó megpróbáltatásokat. Énekekkel és játékokkal ajándékoztuk meg őket, megpróbálva elviselhetőbbé tenni számukra a kórházi létet.

Mind a betegek, mind pedig a kórházi dolgozók örömmel fogadnak minket évről évre, mivel egy kis figyelmességgel sikerül megtörnünk a kórházi élet szomorú hangulatát. Mindnyájunknak szükségünk van erre, hogy lelkileg feltöltődve folytathassuk a munkánkat: ki a kórház falain belül gyógyulva, vagy éppen gyógyítva, ki a kórházon kívül élve mindennapi életét.

BALOGH RÉKA

Vezetőképzés Székelyudvarhelyen

BALÁZS-FÜLÖP ILDIKÓ

• Az Unitárius Nők Országos Szövetsége és az IWC (az Unitárius és Unitárius-univerzalista Nők Nemzetközi Szervezete) negyedik alkalommal szervezett hétvégi kétnapos vezetőképzést.

Tavaszt idéző február 20-ai délután érkezünk meg a székelyudvarhelyi Küküllő Szállodába. Vezetőképzésre jöttünk, egyesek már visszatérőként, mások először, kíváncsian várva, hogy mivel lepnek meg az előadók és szervezők. Az összerázó megnyitó után Győri Kinga projektmenedzser fellevenítette az előző képzések kulcsszavait és lényegét, ezáltal az újonnan résztvevő nőtársainkat is beavatta a vezetés, menedzsment, konfliktusvezetés, projektkészítés fogalomvilágába.

Drd. Ferenczi Enikő mentálhigiénés szakember, aki állandó előadója volt a képzéseknek, egy kis önismereti tréninggel fűszerezte meg a délutánt, felrázva minket az utazás fáradalmaiból. Interaktív előadásának központi kérdése – *Ki néz vissza a tükörből?* – megmozgatta neuronjaink szinapsziszait, és a kezünkbe adott tükrökbe bele is nézhettünk, lehetőséget adva magunknak a válaszra. Majd Telman Enikő mentálhigiénés szakember táncmeditációját gyakoroltuk lefekvés előtt, amit egy kis nevetésterápiával egészítettünk ki.

A lelkeség szárnyain

Szombaton reggeli után Nagy Adél recsenyédi lelkész nő rendhagyó áhítata és a közös imádkozás összpontosította gondolatainkat dr. Czire Szabolcs teológiai tanár nagyon érdekes – *A globális unitarizmus vallási piac földrengésre reagáló törekvései* – előadására. A világban évről évre növekvő szám-

ban formálódó unitárus csoportok rövid áttekintése után az előadó a „vallási piac” elmúlt évtizedekben tetőződött alapvető átrendeződését vázolta. Egészen átalakult a „vallásosság” fogalma, változatos fogyasztói magatartásokkal színeződött a vallásosság megélése. A létrejövő új kategóriákat számos logika mentén lehet értelmezni. Az előadó az intézményi kötődés és a spiritualitás tengelyek mentén leírható négy csoport alapján mutatta be, hogy egyházi közösségi gondolkodásunk általában csak egy-két kategóriára figyelve határozza meg önmagát. A mai társadalmi valóságra való jobb reagálás érdekében számos egyházi stratégiai lépés bemutatására is sor került a hagyományok megőrzése és az eredetien új ötletek két végpontja között.

Bepillanthattunk egy rövid, de nagyon érdekes előadás erejéig az Egyesült Államok unitarizmusába is. Az előadó Linda Barnes, eredetileg biológia tanár, jelenleg teológiai hallgató, három gyermek édesanyja előadását Kelemen Éva

tolmácsolta. Linda mesélt a saját gyülekezetében gyakorolt szertartásokról és arról, hogyan próbálnak megoldásokat találni különböző akadályok esetén. Érdekesnek tartottam a náluk gyakorolt „layleadership” (világi vezetés) természetességét, sőt a fiatalok bevonását is szertartásaik megszervezésébe. Elmesélte, hogy a világi ember tudatosan vállal feladatot a gyülekezetben, és felelősséggel véghez is viszi.

Ferenczi Enikő előadása segítségével interaktívan elemeztük a vallás kulcsszavait – szertartás, etika és hitvallás – és ezek fontosságát a templomban és mindennapi életünkben. Unitárius hitvallásunk szerint elemeztük, hogy miért több az életünk attól, hogy hiszünk, és egyes nőtársaink bibliai idézetekkel fejezték ki azt, hogy Isten munkatársai vagyunk. Fekete Júlia elmesélte megtapasztalását, hogy Isten tenyerén hordozza őt életének hét éve tartó küzdelmében, s ez milyen csodálatos élmény. Kihívás volt számomra elképzelni,

A kicsoport a család működési szabályait próbálja rendszerbe foglalni

miről beszélgethetnék Jézussal, ha mellém telepedne kávézás közben. Meggondolkodtató, nemde?

Rendszer és egységre törekvés

Lélekben megújulva gazdasági és marketing sikra váltottunk Borzás Jenő vezetésével, aki a képzés hatására indította el vállalkozását. Felvázolta, hogy miért fontos célunk elérésében az akaraterő, ami hatványozódik bátorsággal és kitartással, és hogy a vállalkozásban milyen nagy szükség van rendszerre azért, hogy megelőzzük a kaotikusságot. Kolumbán Gábor közgazdász *A szívesség szentsége, a másként és másokért vállalkozás útja* című előadása megmozgatta mindenki lelkét és szellemét, és tudatosult újra bennünk, hogy az ember szenteli meg a helyet. A pénzorientált modern gazdaság az individuum céljait szolgálja, akár más (ember-természet) kárára is. Ez megbontja a harmóniát, és ezáltal felbomlik az Egység. Az egység megteremtésének egyik módja a közösség, ami Márton Áron római katolikus püspök szerint azt jelenti: ha lélekben testvérek vagyunk, akkor egymásért is felelősek vagyunk. Érdekes volt számomra, hogy közgazdászként, tanárként, „karriert” hátrahagyva az előadó gyerekkori álmát beteljesítette, bivalyfarmot létesített Énlakán. Elveit és tudását követve közösséget szentesített vállalkozásával, hiszen arra törekszik, hogy környezetével, a természettel, az állatokkal és önmagával is harmóniában élve olyan közösségi életformát alakítson ki, amittől szabad embernek érzi magát. A „legyen meg a Te akaratod” megtanította, mik a teendői. Mélyen belém íródott az a mondata, hogy „eszemmel elmondom azt, amit szívemmel cselekszem”. A másként, másokért vállalkozás tudatosan figyel a közösségre, egységre törekvéssel próbál megélhetést te-

remteni. Egységben közösséget fenntartani csak szeretet és egymásra való odafigyeléssel lehet. A leadershipnek ez a lényege.

Nagy Gizella programkoordinátor bemutatta a Marosvásárhelyi Bolyai téri Unitárius Egyházközségnél nagy sikernek örvendő fiatal házások és kisgyermekes családok napjának programtervezetét. Ez a program elsősorban a fiatal, passzív egyházközségi tagok bevonását célozza meg. Rendhagyó módon közelít, a hagyományos mellett valami egészen mást kínál. Célja az odafigyelés, a másokért, másként megszólítás és a közösségépítés. A résztvevők a bemutatott program alapján elkészítik a saját közösségi programtervezetüket, amihez a szervezőktől segítséget kérhetnek, és amit az őszi képzésen majd be fognak mutatni.

Átkeretezve

Utolsó képzési napunk az átkeretezés módszeréről és a spiritualitásról szólt. Czire Szabolcs előadása után úgy vélem, mindannyian merünk átkeretezve gondolkodni. Ennek lényege az, hogy megtanuljuk negatív érzéseinket pozitív érzésekké alakítani reális és egészséges új nézőpont által. A valóságot mindig érzékszerveinken és a már meglévő tudati-érzelmi tartalma-

inkon (emlékek, traumák, tapasztalatok) átszűrve értelmezzük. Érzelmi-gondolati keretünk megváltoztatására testünk kémiai folyamatai is azonnal válaszolnak, és bár ez önmagában nem változtat meg egy helyzetet, új szinten tesz képessé szembenézni azzal. Az előadó konkrét módszereket mutatott be a negatív gondolatok és traumák tudatosítására és azok átalakítására, például új testi kondicionálás kialakítása által. Általános helyzetekre olyan keretmondatok hangzottak el, mint például ez: keresem, hogyan tudna az élet most meglepni engem ebben a helyzetben a magam jóságával, nagylelkűségével? Mélyen egyetértettünk, hogy az ima – amelyről szintén szép példák hangzottak el –, az egyik leghatékonyabb átkeretezési módszer, amelyben a modern tudomány és az ősi szellemi gyakorlat harmóniája fonódik egybe.

Ferenczi Enikő záró előadásában arra biztatott, hogy törekedjünk harmóniába kerülni önmagunkkal és a gondviselelssel, és bízva, bátran, tudatosan éljünk.

Ezen vezetőképzés közösségi egységet szentesített egy gyönyörű környezetben, melyet László János, a Küküllő Szálló tulajdonosa és munkaközössége biztosított számunkra. Ezt a közösségi érzést szeretnénk átadni gyülekezetünk minden tagjának.

Együtt örültünk...

„Ez a nap az, a melyet az Úr rendelt, örvendezzünk és vigadjunk ezen!” (Zsolt 118, 24)

Gondoljunk csak a szürke hétköznapokra: egyformák, ködösek, bánatosak. Igen, ilyenkor miről is beszél-nénk? Emelkednek az árak, nincs munkahely, sokat dolgozunk, nem fizetnek, betegesek vagyunk... és ta-lán a panaszra egy oldal sem lenne elég. Aztán egy-szerre megjelenik a farsang időszaka, amely egy pilla-natra arcunkról leveszi a bánat fátylát, magával ra-gadja a szomorúságot, és vigadjunk egy keveset.

Így voltunk mi is, sepsiszentkirályi asszonyok, amikor február 6-án este farsangi hangulatban vár-tuk a kőröspataki nőszövetség tagjait. Persze, ha far-sangi hangulatról beszélek, ezúttal arra gondolok, hogy asszonyaink szerepet vállalva és azt megtanul-va magukra öltötték a vidámság álarcát. A hideg, sze-les, hóviharos februári est, Istennek hála, nem akadá-lyozta meg a vendégek érkezését.

Szeretettel jöttek. A szentkirályi asszonyok izgatot-tan várták: vajon hogyan sikerül az *Azok a szép napok* című kis zenés előadásunk. Amíg a nagy adag töltött-káposzta főtt – hisz ez is a farsangi kedvenc ételek közé tartozik –, a szerepüket ismételtették. Rövid idő alatt csodáról tettek tanúbizonyságot az asszonyok. Sok próbára nem volt idő. Már kezdték mondogatni: olvassuk, ha nem megy. Nagyon szomorú lettem, de tudtam, a két főszereplőnek sok tanulni való jutott...

És sikeres volt a farsangi kis műsorunk. Együtt tudtunk a kőröspatakiakkal örvendezni, együtt tud-tuk feledni a mindennapok gondját. A taps jó hatással volt az asszonyokra, s a finom töltöttkáposztát együtt elfogyasztva nem tudjuk elfelejteni az idei farsangi ta-lálkozót. Együtt tomboláztunk, izgatottan figyeltük a nyertes számokat. De rájöttünk, nem is a nyeres a fon-tos, hanem a kellemes februári farsangi est, még ak-kor is, ha a hideg szél megmutatta, hogy februárt nem lehet olyan könnyen lerázni, a februári szél minden kis sarkot megkeres.

És milyen jó falun lakni! Kitalálják, vajon miért? Ezzel a kis szöveggel választ adtak az asszonyok: „Rendező, koreográfus? A szereplők? Helyből, a kicsi Szentkirályból, vagyis minden, de minden házilag al-kotott. És higgyék el, ezért jó a falusi élet: nemcsak az élelem, a szellemi táplálék is frissen, helyben terem.”

ADORJÁNI GYÖNGYVÉR

Farsangi kavalkád

Alig összegeztük év végén a székelyudvarhelyi nőszö-vetségben az elmúlt esztendő gazdag, tartalmas tevén-kenységét, máris itt van az új esztendő új tervekkel, sok tennivalóval. Az újévi első zsíroskenyeres nőszö-vebségi találkozásunk alkalmával a kölcsönös jókí-vánságok után tervezgetünk, beszélgetünk és össze-állítjuk az évi programunkat. Így tettünk most is. Leg-első témánk a farsangi időszakhoz kapcsolódott, és igazi színes tevékenységek megvalósítására került sor. A kézimunkázás során könyvborítókat varrtunk templomunk énekeskönyveire, csipkés zsebkendőket készítettünk a konfirmálandó ifjaknak ajándékba. Felelevenítettünk régi tevékenységeket, és kalákában megvarrtunk két paplant is, amelynek kivitelezé-sében idős édesanyám irányított. A régi farsangok hangulatát elevenítettük fel, amikor a közösség tagjai egymást segítve kalákában dolgoztak és szórakoztak a téli időben.

Bekapcsolódtunk az ötödik alkalommal megszer-vezett felolvasó-maratonba. Kányádi Sándor művei-ből olvastunk fel verset és prózát egyaránt.

Január hónapban került sor az ökumenikus ima-hét megszervezésére a belvárosi felekezetekkel közö-sen. Minden este nagyszámú résztvevővel zajlottak ezek az események. Jó volt megtapasztalni közössi-günk erejét, összetartozását a vallási különbözőségek ellenére is. A református, katolikus és unitárius temp-lomok padjai sorra minden este megteltek istenhívő emberekkel. Januárban a lókodi öregotthont is meglá-togattuk nőszövetségünk egy csoportjával. Segítsé-gül alapélelmiszereket, zöldséget, gyümölcsöt vit-tünk, amivel hozzájárultunk az intézmény fenntartá-sához. Látogatásunk során megtapasztaltuk az ott élő idősök háláját és az alkalmazottak szíves vendég-látását.

A továbbiakban sor került még egészségügyi elő-adás meghallgatására, filmvetítésre, névnapköszön-tésre és a farsangbúcsúztató megszervezésére. Min-den eseményen örömmel vettek részt nőszövetségünk tagjai, és aktívan kapcsolódtak be a tevékenységekbe. Kérjük továbbra is a jó Isten áldását tevékenységeink-re, tagjainknak pedig erőt, egészséget a további ter-vek megvalósításához.

BLÉNESSY JOLÁN

IFJÚSÁGI OLDAL

2015 az ODFIE éve

„Omnia semper reformanda” – kiáltották a középkorban, és e mondat alatt az emberek legtisztább vágyukat fejezték ki: „mindent meg szeretnénk újítani, mégpedig rögtön!” Az ODFIE Küldöttgyűlése ehhez hasonló szellemiségben döntött az elmúlt év őszén az ún. „forradalmi év” bevezetéséről, amelynek lassan a felénél járunk.

A forradalmat ez esetben azonban nem lázongásként kell értenünk, hiszen nem áll szándékunkban rendszert váltani, egyszerűen csak erőforrásainkat ebben az évben elsősorban a helyi egyetek erősítésére szeretnénk fordítani. Az elmúlt 6 hónapban az egyetesekek különböző tevékenységekben jeleskedtek: megkeresték és beavatták a frissen konfirmáltakat az

egyletekbe, ifjúsági istentiszteleteket szerveztek, karácsonyi műsorokat állítottak össze, besegítettek az egyházközségi munkákba, fogadták a körutasokat, és vezetőiket delegálták az egyházkörönként megszervezett vezetőképzőkre. Az elkövetkező időszakban az immár megerősödött egyetek egymással kell majd ún. „keresztgyuleteket” létrehozni, amelyet a jól bevált egyházon belüli testvéregyházközségek mintájára szeretnénk megvalósítani. Emellett fogadják majd a körutasokat, egyházköri találkozókra vehetnek részt, nyáron pedig fiatalokhoz méltó lelkesedéssel készülhetnek a SegédKezek kalákatáborra, illetve „sztár-rendezvényeinkre”, a Konferenciára és a Színjátzó találkozóra. Munkára fel hát, kedves fiatalok, a forradalom még javában zajlik!

ELEKES ZSOLT

Vezetőképző és a közös siker receptje

1259,8 km, 118 résztvevő, 78 óra képzés, 18 nap, 6 vezetőképző, 5 helyszín.

Az Országos Dávid Ferenc Ifjúsági Egylet küldöttgyűlése úgy döntött, hogy a 2015-ös évet a fiókegyetek, azaz a szervezet helyi szintjének megerősítésére szánja. Éppen ezért az évet egyházkörönként szervezett vezetőképzőkkel kezdtük, ahol a helyi csoportok fiókegyeteit készítettük fel a munkára.

A hat hétvége alatt a résztvevők nagyító alá helyezték a szervezetet, hogy minden apró részletével megismerkedhessenek, majd a helyes időbeosztás és kommunikáció kérdéseiről beszélgettek, és tanultak hasznos tippeket. Közös keresték arra az igencsak fontos kérdésre a választ, hogy milyen a jó vezető, milyen az a vezető, akire felnéznek, illetve ők maguk milyen vezetővé szeretnének válni. Nem maradhatott el az önismeretre szánt idő sem, illetve a rendezvény-szervezés részleteivel is foglalkoztak. Az elméleti részeket gyakorlatok, játékok, közös filmnézés egészítette ki. A rendezvényt minden alkalommal a vasárnapi istentiszteleten való részvétellel zárták a fiatalok.

Nagyon sokan és nagyon gyakran szeretnénk valamit megváltoztatni, megváltozni azonban kevesebben és ritkábban. Mi pont ezért kezdtük a forradalmi évet az önmagunkkal való szembenézéssel, az önmagunk munkastílusának a megváltoztatásával. A legnehezebbel. A többi mindennek a viszonylatában könnyű lesz. Könnyebb, mert már tudjuk, hogy a terv nélküli cél csak kívánság. Tudjuk, hogy mit jelent a kétperces, illetve a 25/5 perces szabály, és tudjuk, hogy nem elfoglaltaknak, hanem hatékonyaknak kell legyünk.

A legfontosabb: mindannyian tudjuk, hogy mi a célunk. Megerősödni. De azt is megtanultuk, hogy a nagy célt kisebb részekre kell osztani, és lépésről lépésre haladni a megvalósítása felé. A vezetőképzők ennek a feladatnak az első lépései voltak, mi határozottan és jókedvvel léptük meg őket. Dolgozunk. Igaz, nem könnyű a feladat. Mert nem könnyű ezeket a „mai” fiatalokat inspirálni és vallásos környezet fele terelni. Nem könnyű, mert számtalan elfoglaltságuk van. Nem könnyű, mert sokan kételkednek, vagy nem bíznak magukban, a munkában, amit végeznek, és folytathatnánk a sort. De ezek kifogások. Aki valamit meg akar tenni, az megtalálja rá a megoldást, aki nem, az megtalálja a kifogást. Talán ez a mondat a vezetőképzők egyik legfőbb felismerése. És hála a jó Istennek, van 118 fiatal, aki a megoldásokat, és nem a kifogásokat keresi.

1259,8 kilométert tettünk meg a cél felé, még sok ezer következik. Tartsanak velünk az úton!

A rendezvényt támogatta a Bethlen Gábor Alap.

FÜLÖP JÚLIA

Levél

Címzett: XVIII. Versmondó és népdaléneklő verseny

Feladó: ODFIE

Helyszín: Sepsiszentgyörgy

Dátum: 2015. február 20–22.

Kedves VNV!

Először is nagyon boldog 18. születésnapot szeretnék kívánni, és remélem, hogy még sokáig örvendeztetsz bennünket. Nagy öröm volt számomra, számunkra, hogy együtt ünnepelhettünk, együtt nevelhettünk, örvendezhettünk.

Ez a születésnap, ez a rendezvény sok mindent adott nekünk. Meleg kézfogásokat, baráti öleléseket, szeretetet, életre szóló élményeket, számos boldog pillanatot, amiért mindannyian hálásak vagyunk. Megtaláltuk barátainkban a bennük rejlő tehetséget, szépséget, repülhettünk a népdalok és a versek szárnyán, és érezhettük, hogy tartozunk valahová. Hogy vagyunk valakik. Hogy saját magunkkal szebbé tehetjük a világot. Ezt tették velünk is a versenyzők, a győztesek, a díjazottak, a résztvevők, a zsűrik és mindenki. Szébbé tették a világunkat. A csengő hangokkal, a gyönyörű versmondással, a puszta mosolyokkal, a szeretetükkel, mindennel.

A rendezvényen volt Mesterek társasága interaktív beszélgetés, ahol két „mester”, István Ildikó népdalénekesnő és Farkas Wellmann Endre költő beszéltek életútjukról, kulisszatitkokról, és adtak néhány jó tanácsot mindannyiunk-

nak. Ezt követően pedig gitárest volt a Tein kávézóban. Volt megmérettetés, izgalom, humor, nevetés, volt hírlevél, bátorítás, gitár, áhítat, Százlábú néptánc, Macskakő a „Kis herceggel”, és minden, ami egy VNV-s születésnaphoz kell. Ezen a rendezvényen voltak nyertesek, voltak segítségek, voltak mesterek, zsűrik, lelkészek, kísérők, főszervezők, és ez segítette elő, hogy egy ilyen kultúr-fergeteges rendezvény jöjjön létre Sepsiszentgyörgyön.

Gratulálunk a győzteseknek: Lakatos Ágnesnek (Kisbacon) és Borbáth Szilveszternek (Vargyas) – a népdal kategória első helyezettjeinek, Sántha Orsolyának (Kolozsvar) – a versmondó kategória győztesének; továbbá Balázs Helgának (Gyergyószentmiklós) – a népdaléneklés és Isztojka Máténak (Székelykeresztúr) – a versmondás második díjasainak, illetve Tusa Lehelnek (Tamásfalva) – a népdalok harmadik helyezettjének, és

Tatár Ágnes Teklának (Ürmös), valamint Vincze Csengének (Kolozsvar), akik a vers kategória bronzérmesei. A különdíjakat vers kategóriában Farkas Anna (Kolozsvar) és Román Sára (Kolozsvar) vihették haza, népdal kategóriában pedig Sükei Katalin (Olasztelek) és Kisgyörgy Helga (Bölon). A közönségszavazást népdalaival Borbáth Szilveszter és verseivel Tatár Ágnes Tekla nyerte.

Köszönjük a sepsiszentgyörgyi ifjúsági egyletnek, az egyházközségnek, a főszervezőknek és nem utolsósorban mindenkinek, aki részt vett, hogy létrejöhett ez a rendezvény, és méltó születésnapot ünnepelhettünk. Ne feledjétek, jövőre ismét találkozunk.

Szeretettel,

BAROTHI BRIGITTA

U. i.: A VNV az ODFIE rendezvényeinek egy olyan pontja, fénypontja, ahol lélekben és értelemben egyaránt gazdagodhatunk.

					Konyha- edény anyaga	Füstölő kénsav	Német tv- csatorna	Óvodai alkal- mazott	Szándé- kozók	Klub egyede	Férfi megszó- lítása	Merev			
 <p>A rejtvényben egyházunk 26. püspökének életéhez és munkásságához fűződő adatok olvashatók.</p>					Itt született a püspök								Ebben a faluban volt lelkes		
					Szemetet elvisz										
					Meg- duzzadó										
					Faluvég!			Arrafele!			Bátorodik				
					Alma, a palóccok nyelvén			Anyós társa		Pára! Arzén- vegyület (ARZIN)		Keleti játék			
Unitárius püspök, költő volt (1869–1946)	↗	Könyves ... magyar király volt	60 perc	Törés hangját utánzó szó	Newton	Ló lábára szegezik						A szén vegyjele			
					Iljusin gépeje	Tonna						Becézett Ilona			
Cicero korabeli					Össze- szűföldik Arra a helyre megy										
Forgalom- ból kivonó						Felszámoló									
Ház épül rá					Inda vége!		Valódi						Vers- kötetének címe		
Részben fenn- marad!		Zongora- féle			Zeusz kedvese					Orosz folyó					
		Magányosan élő ember								Tova					
Ilyen hamar?				Női név				Szintén ne			Erbium vegyjele				
				Zorro jele				Kutyavezető szíj			Elhajít				
Spanyol női név					Kés része		Város Boszniában						Névelő		
					Megtörtént dolog		Kötélék						Nagy amerikai tó		
Kálium vegyjele		Méter		Másokat utánzó költő						... it Be! (Beatles)					
		Motor- kerékpár márka		Átmérő						Ausztria autójele					
Angliai város					Román ralibajnok				Hallgat a szavára (2 szó)						
					Puskát használ				Skálahang						
Azon a helyen				Messzire		A lakat is ez				Oxigén, jód és kén					
				Mega, röviden		Liter				Málta autójele					
A püspök beszédeit tartalmazó kötet															

UNITÁRIUS KÖZLÖNY

Kiadja a Magyar Unitárius Egyház, Kolozsvár
Alapítási év: 1888. Új sorozat (1990-től)

Szerkesztőség: Demeter Sándor Lóránd főszerkesztő, Bálint Róbert Zoltán szerkesztő, Márkó László médiareferens

Munkatársak: Asztalos Klára (Nők Világa), Czire Alpár (fotó), Gergely Noémi (ifjúsági oldal), Szombatfalvi József (honlap).
Tördelés: Virág Péter. Olvasószerkesztő: Kürti Miklós

Készült a kolozsvári Gloria Nyomdában.
A szerkesztőség postacíme: 400105 Cluj, B-dul 21 Decembrie
1989 nr. 9. tel./fax: (0)264-593236/(0)264-595927
kozlony@unitarius.org

A lapszám megjeleníthető: kozlony.unitarius.org

Lapterjesztés és adminisztráció: **Szabó Zoltán**. A lapok ki-
szállításával kapcsolatos felvilágosítás: **Verbum Egyesület,**
Simon Ferenc, tel.: 0264-596478

A kéziratok szerkesztőségbe érkezésének határideje: a tárgy-
hó előtti hónap 20-a. Kéziratokat nem őrzünk meg, és nem
küldünk vissza. Közlésre szánt fényké-
peket kérésre visszaküldünk. A lapban
közölt írások nem tükrözik feltétlenül a
szerkesztőség nézeteit.

ISSN 1220-8418

A vallási sokszínűség jegyében

2015 január–februárjában a János Zsigmond Unitárius Kollégium felekezeti közötti áhítatokat szervezett a vallási sokszínűség jegyében – Gombos Brigitta és Siklódi Lilla felvételei (részletes beszámoló az 5. oldalon)

Adorjáni Gyöngyvér ny. postatisztviselő (Sepsiszentkirály), **Balázs-Fülöp Ildikó** asszisztensnő (Dicsőszentmárton), **Balogh Réka** programkoordinátor, Gondviselés Segélyszervezet (Székelykeresztúr), **Bardócz-Tódor András** teológiai hallgató (Budapest–Kolozsvár), **Barothi Brigitta** egyetemi hallgató (Kolozsvár–Nagyajta), **Benedek Csongor** teológiai hallgató (Segesvár–Kolozsvár), **Blénessy Jolán** nőszövetségi elnök (Székelyudvarhely), **Elekes Zsolt** teológiai hallgató, ODFIE–alelnök (Kolozsvár–Brassó), **Forrai Tibor** tanár (Homoródszentpál), **Fülöp Júlia** ifjúsági lelkész, ODFIE elnök (Kolozsvár), **Gálfalvi Gábor** ny. tanító (Felsőboldogfalva), **Gyerő Dávid** ICUU–elnök, főjegyző (Kolozsvár–Kolozs), **Halmágyi Piroska** egyházközi jegyző (Mészkö), **Jobbágy Júlia** teológiai hallgató (Kövend–Kolozsvár), **Keresztes Sándor** ny. lelkész (Nagyajta), **Lakatos Adél Csilla** lelkész (Miskolc), **Lőrinczi Károly** ny. lelkész (Aranyosrákos), **Major László** lelkész (Datk), **Pap Mária** lelkész, püspöki titkár (Kolozsvár), **Székely Kinga Réka** lelkész, hitéleti és missziói előadó-tanácsos (Homoródszentpéter), **Zoltán Csaba**, a Gondviselés Segélyszervezet magyarországi tagozatának elnöke (Budapest)